Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

Scînteia tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2144 | 4 pagini — 20 bani | Vineri 23 martie 1956

Sărbătorim a TREIA zi a SĂPTĂMÎNII MONDIALE A TINERETULUI

Prietenii noştri — tinerii sovietici

VERA ZOBKINA şi Viktor Platov, doi tineri muncitori sovietici, nu se cunoşteau pînă acum cîteva săptămîni. Nici nu aveau de unde să se cunoască. Ea lucrează la o fabrică de tricotaje din Ivanteevsk, el — la fabrica de încălţăminte „Comuna din Paris" din Moscova. Şi cu toate acestea acelaşi gînd, aceeaşi idee a pornit simultan de la tînăra din Ivanteevsk şi de la tînărul moscovit. In cîteva cuvinte, iniţiativa lor se reduce la următoarele: „Fiecare muncitor să-şi ridice măiestria! Cu acelaşi număr de muncitori să se dea producţie mai multă şi de calitate superioară!".

In fabricile unde lucrează Vera şi Viktor, tinerii au preluat cu entuziasm iniţiativa. 176 de tovarăşi ai Verei s-au înscris la cursurile de ridicare a calificării. Intr-o lună, producţia fabricii a crescut la 105 la sută. Viktor i-a învăţat pe tovarăşii săi să îndeplinească perfect fiecare operaţie şi să cheltuiască pentru ea cît mai puţin timp. Consiliul Central al Sindicatelor Sovietice şi C.C. al Comsomolului sprijină iniţiativa celor doi tineri. Pe tot întinsul patriei sovietice, mii şi mii de tineri şi vîrstnici le urmează exemplul.

Nu e nimic de mirare în faptul că doi tineri, care nici nu auziseră unul de altul, au avut aceeaşi iniţiativă. Această iniţiativă nu e singura care porneşte din rîndurile minunatului tineret sovietic. Directivele Congresului al XX-lea al P.C.U.S. cu privire la al şaselea plan cincinal au trezit în rîndul poporului sovietic, al tinerilor sovietici un uriaş val de entuziasm creator. „Acesta e planul meu" îşi spune fiecare om sovietic, fiecare tînăr din Ţara Socialismului. Care e grădinarul care să nu-şi frămînte mintea, să nu pună tot sufletul pentru ca în grădina lui să crească cele mai frumoase flori?

Tinerii sovietici sînt şi ei grădinarii minunatei lor patrii. Fiecare şarjă de metal, fiecare vagon de cărbune, fiecare cisternă cu petrol, fiecare tonă de grîu — este o nouă floare menită să înfrumuseţeze, să îmbunătăţească, să facă mai fericită viaţa tuturor oamenilor sovietici. Vera Zobkina şi Viktor Platov, ca şi mulţi alţi tineri sovietici, au păşit în al şaselea cincinal cu inima plină de entuziasm. Răsadurile semănate de mîinile lor tinere, au dat deja primele flori.

Pe drumul spre comunism, poporul sovietic a lăsat în urmă cinci planuri cincinale. Fiecare cincinal a avut numele său. A fost un cincinal al industrializării, unul al colectivizării, altul al refacerii rănilor suferite în timpul războiului. Al şaselea cincinal — cel mai tînăr — încă n-are un nume oficial. Dar în rîndurile poporului — şi mai ales ale tineretului — el este socotit ca cincinalul introducerii pe scară largă în producţie a celor mai noi cuceriri ale ştiinţei şi tehnicii.

Ştiinţa, tehnica merg înainte, zi de zi înregistrează noi progrese. Nu-i uşor să te ţii în pas cu ele. Trebuie pentru aceasta multă hotărîre şi perseverenţă. Iată-i, de pildă, pe comsomoliştii Novikov, Loricev, Tursunhanov, Rastorapnîh, Golikov şi Kardaniuk. Ei lucrează pe şantierul naval din Petropavlovsk. Pe şantier au fost aduse aparate de sudat semiautomate. Nimeni nu ştia să le mînuiască. Aceşti comsomolişti au hotărît să înveţe cum să le folosească. Grupul lor a fost condus de inginerul comsomolist Ermolaev. După un timp, ei obţinuseră o nouă calificare. Nu le-a fost uşor, dar au învins. Şi nu-i de cît prima victorie.

„Să învăţăm de la cei mai buni" — şi-au spus tinerii sovietici. „Să învăţăm de la Ivan şi Alexei Glodkosnok" au hotărît tinerii de la mina nr. 5 din Stalino. Tinerii ştiu că minerii au o sarcină de onoare: să dobîndească anual 600 milioane tone de cărbune. Mina din Stalino trebuie să dea 1.000.000 de tone de cărbune mai mult ca anul trecut. Cei doi tineri Glodkosnok realizează lunar peste zece mii de tone. Dar nu toţi tovarăşii lor au astfel de realizări. O sută de tineri din mina nr. 5 au hotărît să înveţe de la ei. Curînd vor scoate şi ei la suprafaţă mii şi mii de tone de aur negru în plus peste plan.

Încă în primele zile ale acestei primăveri tîrzii tinerii colhoznici au pornit la îndeplinirea marilor sarcini ce le revin din planul cincinal. In colhozul „Flamura victoriei" din Ucraina, anul trecut s-a cules 702 puduri de porumb la hectar. „Anul acesta, vom obţine 750 puduri de pe fiecare hectar semănat cu porumb" — a spus tînăra şefă de echipă L. Lihoivanenko. Şi va obţine. Ea îşi va ţine cuvîntul pentru că aşa o îndeamnă dragostea de patrie, entuziasmul ei tineresc. In colhozurile din Armenia Sovietică, tinerii au promis: „Vom fi printre primii care vor porni la muncile de primăvară". A venit primăvara. Primul tractor care a ieşit pe ogoarele republicii, a fost condus de comsomolistul Aikaz Babadjanian, din raionul Azizbekov. Nu e uşor să lucrezi pămîntul încă jilav. Dar Aikaz seamănă zilnic opt hectare în loc de şase.

Ca Vera Zobkina şi Viktor Platov, ca Ivan şi Alexei Glodkosnok, ca Aikaz Babadjanian sînt încă multe sute de mii, milioane de tineri pe tot întinsul Ţării Socialismului. Pentru noi, tineretul din Republica Populară Romînă, ei sînt un minunat exemplu de eroism în muncă, de dragoste de patrie.

In cadrul Săptămînii Mondiale a Tineretului, noi închinăm o zi gloriosului tineret sovietic, pentru că el este fratele nostru mai mare, pentru că de la el învăţăm să consacrăm toate forţele noastre cauzei construirii socialismului, pentru că din rîndurile lui s-au ridicat Pavel Korceaghin şi Zoia Kosmodemianskaia, s-au ridicat minunaţii cuceritori ai pămînturilor înţelenite şi constructorii hidrocentralei de la Kuibîşev.

Pentru noi tinerii romîni, ca şi pentru tinerii chinezi şi cehoslovaci, coreeni şi polonezi, vietnamezi şi bulgari, a fi aşa cum sînt comsomoliştii este dorinţa cea mai vie, idealul cel mai scump.

„Scînteia tineretului"

PREZIDIUL MARII ADUNĂRI NAŢIONALE
A REPUBLICII POPULARE ROMÎNE

DECRET
pentru convocarea Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Romîne

In temeiul art. 37, lit. a, din Constituţia Republicii Populare Romîne,

Prezidiul Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Romîne, decretează:

1. — Se convoacă în sesiune Marea Adunare Naţională a Republicii Populare Romîne, pe ziua de 27 martie 1956, orele 10 dimineaţa, la sediul Marii Adunări Naţionale.

Preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale
PETRU GROZA

Secretarul Prezidiului Marii Adunări Naţionale
AVRAM BUNACIU

Bucureşti, 21 martie 1956

Spartachiada de iarnă a tineretului

În regiunea Craiova: *260.515* participanţi

Regiunea Craiova a bătut recordul în ceea ce priveşte numărul de tineri participanţi la Spartachiada de iarnă a tineretului. Iată un tabel care ilustrează aceasta:

Discipline sportive	băieţi	fete
Şah	36.946	8.500
Schi	15.175	2.578
Trîntă	13.895	—
Patinaj	6.665	908
Tenis de masă	5.067	1.010
Săniuţe	33.827	8.949
Gimnastică G.M.A. gradul I	21.071	6.273

In regiune, cu prilejul Spartachiadei au fost organizate şi alte competiţii sportive: gimnastica F.G.M.A., cros, aruncarea grenadei, tir, precum şi numeroase concursuri de orientare turistică. In total, numărul participanţilor se ridică la 260.515.

Cum de s-a realizat antrenarea unui număr atît de mare de tineri la Spartachiadă?

Amănunte aflaţi la rubrica noastră din pagina III-a, intitulată: „Din viaţa Spartachiadei"

Închiderea lucrărilor Consfătuirii pe ţară a tinerilor scriitori

In zilele de miercuri şi joi, au continuat în aula Bibliotecii Centrale Universitare din Capitală, lucrările celei de a doua Consfătuiri pe ţară a tinerilor scriitori. Numeroşi tineri scriitori din Capitală şi provincie au luat cuvîntul în cadrul discuţiilor pe marginea raportului prezentat de scriitorul Mihu Dragomir, redactor şef al revistei „Tînărul scriitor".

Concluziile consfătuirii au fost expuse joi de acad. Mihai Beniuc, prim secretar al Uniunii Scriitorilor din R.P.R. După ce a subliniat importanţa Consfătuirii, vorbitorul a arătat că datoria de seamă a tinerilor scriitori este de a lua parte cu scrisul la transformările adînci care se petrec în viaţa şi conştiinţa oamenilor muncii din ţara noastră.

Crearea de opere valoroase — a spus acad. M. Beniuc — presupune cunoaşterea legilor de dezvoltare a societăţii, exprimarea adevărurilor vieţii de pe poziţii partinice.

In încheiere, participanţii la consfătuire au hotărît trimiterea unei telegrame de salut Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Romîn.

Carnet turistic

Peste munţii noştri zăpada este încă stăpînă.

Pasionaţii sporturilor de iarnă pot găsi pe masivul Retezat zăpadă foarte bună pentru schi. Grohotişurile pe feţe şi în căldările alpine sînt complect acoperite şi oferă astfel condiţii minunate schiorilor. Cabanele de pe acest masiv — Pietrele, Buta, Bobeia, Gura Apei şi Gura Zlata — stau la dispoziţia turiştilor şi sportivilor. In masivul Rodnei întîlnim aceleaşi condiţii favorabile pentru schi, ascensiuni şi fotografii turistice. Aci, în afară de Gura Fîntînei, funcţionează şi cabana Puzdra, într-o minunată poziţie la 1560 m. altitudine.

La sfîrşitul acestei săptămîni, *sîmbătă 24 martie orele 15,33, pleacă acceleratele 331 şi 332 în obişnuitele excursii pe Valea Prahovei. Pînă astăzi s-au înscris peste 650 de participanţi.*

La 28 martie *vor pleca în excursii de zece zile grupuri de turişti la cabanele Peştera, Cioplea şi Cristianul. Inscrierile se fac prin colectivele sportive din instituţii şi întreprinderi la Biroul de Turism şi Excursii din Calea Victoriei.*

Tractoristul din Aiud

Însemnări

Poposind pe ogoarele moldovene, oltene sau ardelene ai prilejul să auzi de la unii tractorişti, următoarele: în Bărăgan, tractoriştii au la dispoziţie pămînturi întinse pe kilometri întregi şi netede, netede.

Apoi concluzia: acolo se poate lucra mai altfel decît pe la noi. Acolo se cîştigă mai mult.

Desigur, nu contestă nimeni faptul că Bărăganul este o cîmpie întinsă. Dar că în alte locuri, în afară de Bărăgan, tractoriştii nu au condiţii „naturale" pentru muncă spornică şi cîştig bun, asta se contestă.

Cine?

Tractoriştii înşişi. In cazul de faţă, Cristea Augustin. Cine-i acesta? Un tînăr, căruia de 6 ani tractorul i se supune asemenea unui cal bine strunit în frîu. Implineşte 3 ani de cînd lucrează la S.M.T. Aiud. S.M.T.-ul acesta e mai tînăr şi mai puţin dezvoltat poate, decît altele de seama lui. Pînă în primăvara aceasta a avut contracte cu aproape toate gospodăriile colective şi întovărăşirile agricole din raion. Totuşi au fost puţine. (In anul acesta, aici s-au creat mai multe gospodării colective şi întovărăşiri agricole noi). In plus, unele parcele au fost mărunte, altele accidentate. Aceasta a făcut ca tractoriştii să piardă uneori timp, să întîmpine greutăţi. Acelaşi fenomen s-a petrecut şi cu unele terenuri ale ţăranilor muncitori cu gospodărie individuală. Aşa-i deocamdată specificul acestor locuri.

Dar, chiar aşa fiind, însemna oare că tractoriştii, autolinişţiţi de „condiţiile specifice ale raionului", să se lase pe tînjală? Fără îndoială că nu. Iată de ce Cristea Augustin, ca şi mulţi alţi colegi de ai lui, lucrează cu tragere de inimă, avînd în faţă, clipă de clipă, realitatea, aşa cum este ea şi, totodată, perspectiva luminoasă a viitorului. Nu-i adevărat că în alte S.M.T.-uri de cît cele din Bărăgan, se cîştigă prost. Nu-i adevărat că trebuie să ai numai şesuri nesfîrşite sub şenilele tractorului, ca să poţi avea spor la lucru.

Poţi avea o mie de condiţii bune şi nici una proastă. Dacă munceşti fără să simţi nimic, numai pentru că ţi se spune, dacă urmăreşti numai cîştigul şi nimic mai mult, dacă nu eşti chibzuit, nu ştii cum să-ţi gospodăreşti cîştigul — nu vei economisi nimic la sfîrşit de lună, de campanie, ori la sfîrşit de an.

Atunci?

Este întemeiată contestaţia lui Cristea Augustin? Este, sigur că este. Iată, în anul trecut, el a lucrat şi în sector socialist şi în sector particular. Dar pămîntul pe care l-a muncit, nu l-a considerat nici al gospodăriei colective nici al întovărăşirii agricole, nici al ţăranului individual. L-a considerat al ţării, l-a considerat şi al lui, deci. De aceea l-a lucrat bine, să poată fi împlinită sarcina dată de partid, aceea de a culege rod bogat de pe fiecare petec de pămînt.

Aceeaşi atitudine a avut-o şi faţă de maşină. El socoate tractorul un bun al tuturor, un bun încredinţat lui, un bun căruia el îi poartă răspunderea.

A muncit conştient, cu pasiune, cu dragoste.

Rezultatul?

Din munca lui şi a altora ca el staţiunea a ieşit fruntaşă pe regiune.

Cîştigul lui?

In medie 900 lei, lunar.

Ce a făcut cu banii?

Multe a făcut. Lună de lună, părinţilor săi, dintr-un sat, lîngă Aiud, le-a fost destinată o sumă.

Lună de lună, în cămăruţa lui se adunau lucruri noi. La sfîrşitul anului — un scurt inventar: trei costume de haine, trei perechi de pantofi, o pereche de bocanci cu talpă de piele, un trening, un pantalon pentru bocanci, 12 cămăşi, un ceas de mînă „Doxa", o bicicletă.

Nu-i de mirare deci că, în urmă cu cîtva timp, cu prilejul unei consfătuiri ţinută la Cluj, cînd a intrat în sală, cineva l-a întrebat pe directorul S.M.T.-ului Aiud:

— Il cunoşti?

— Da.

— E vreun inginer, sau cineva de la centru?

— Nu, e tractoristul nostru Cristea Augustin, a răspuns directorul mîndru. Şi are de ce fi mîndru. Cristea Augustin are doar destui asemenea tovarăşi, chiar şi numai la acest S.M.T.

C. SLAVIC

TELEGRAMĂ

Excelenţei Sale Domnului Iscander Mirza Preşedintele Republicii Pakistan

Caraci

Cu ocazia proclamării Republicii Pakistan vă rog să primiţi Excelenţă, din partea Prezidiului Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Romîne şi a mea personal, cordiale felicitări şi urări de fericire şi prosperitate pentru poporul pakistanez.

Dr. PETRU GROZA
preşedintele Prezidiului Marii Adunări Naţionale a Republicii Populare Romîne

Delegaţia P. M. R. la Conferinţa P. S. U. G.

La 21 martie a părăsit Capitala delegaţia Partidului Muncitoresc Romîn care va participa la cea de a 3-a Conferinţă a Partidului Socialist Unit din Germania.

Delegaţia este alcătuită din tovarăşii: Dumitru Coliu şi Ştefan Voitec, membri supleanţi ai Biroului Politic al C.C. al P.M.R., şi Scarlat Constantin, membru al C.C. al P.M.R.

La plecare, membrii delegaţiei au fost însoţiţi de conducători ai Partidului Muncitoresc Romîn şi ai Guvernului R.P.R.

A fost de faţă Heinz Lippold, însărcinatul cu afaceri adinterim al R.D. Germane la Bucureşti şi membri ai Ambasadei R. D. Germane.

Semnarea unui acord comercial între R. P. Romînă şi R. P. Polonă

La 22 martie s-a semnat la Bucureşti Acordul Comercial între Republica Populară Romînă şi Republica Populară Polonă, reglementînd schimburile de mărfuri şi plăţi pe anul 1956.

Republica Populară Romînă va livra produse petrolifere, cereale, produse agro-alimentare, chimicale, produse ale industriei constructoare de maşini şi bunuri de larg consum.

Republica Populară Polonă va livra cocs, laminate, materii prime pentru industria uşoară, chimicale, produse ale industriei constructoare de maşini şi bunuri de larg consum.

Acordul a fost semnat din partea Guvernului R.P.R. de Mauriciu Novac, locţiitor al ministrului Comerţului Exterior, iar din partea Guvernului R. P. Polone de Boleslaw Goronski, viceministru al Comerţului Exterior.

La semnarea Acordului au fost de faţă Marcel Popescu ministrul Comerţului Exterior, Aurel Mălnăşan, locţiitor al ministrului Afacerilor Externe, precum şi funcţionari din Ministerul Comerţului Exterior şi Ministerul Afacerilor Externe. A asistat şi Jan Izydorozyk, ambasadorul Republicii Populare Polone la Bucureşti.

Tineretea ne e dragă

Comsomoliştii în mijlocul pionierilor

Intr-una din frumoasele încăperi ale Palatului Pionierilor din Bucureşti a avut loc ieri o întîlnire între pionierii din raionul Griviţa Roşie şi un grup de comsomolişti aflaţi în R.P.R.

Fiecare din cei o sută de pionieri era nerăbdător să cunoască cît mai multe lucruri despre Comsomol, despre pionierii sovietici. Cei trei comsomolişti, Polekciuc, Filipova şi Urihe au vorbit pionierilor romîni despre minunatul tineret sovietic.

La sfîrşitul convorbirii, pionierii au oferit flori comsomoliştilor. Intîlnirea s-a încheiat cu un frumos program de cîntece sovietice, prezentat de un grup de artişti din Ansamblul M. A. I.

Invitaţii noştri

Miercuri seara au sosit în Capitală noi delegaţii de tineri de peste hotare, care vor lua parte la manifestările prilejuite de sărbătorirea în ţara noastră a Săptămînii Mondiale a Tineretului.

La sosire, în Gara de Nord, oaspeţii Derek Francis Stone şi Benny Johnson (Marea Britanie), Rita Kozeluh Nielsen şi Bent Kozeluh (Danemarca), Fridpjofur J Bjornsson şi Sigurdur E. Kristjansson (Islanda), au fost întîmpinaţi de C. Cîrţînă, membru în Biroul C.C. al U.T.M., activişti ai C.C. al U.T.M., al Comitetului orăşenesc Bucureşti al U.T.M., precum şi de numeroşi tineri din Capitală.

De cîteva zile Capitala patriei noastre găzduieşte mai multe delegaţii de tineri sosiţi din diferite ţări cu ocazia Săptămînii Mondiale a Tineretului.

Fotografia noastră reprezintă un grup de tineri bulgari din oraşul Ruse, care cu ocazia sosirii lor în Bucureşti vizitează Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii".

Foto: E. CSIKOŞ

Întîlnire cu tineretul maghiar

ORADEA (de la corespondentul nostru Popa Iosif).

21 Martie. In această zi la punctul de frontieră Borj a sosit delegaţia tineretului din Republica Populară Ungară, invitată să participe la sărbătorirea tradiţionalei Săptămîni Mondiale a Tineretului.

La frontieră oaspeţii au fost întîmpinaţi de numeroşi tineri din Oradea. Cuvîntul de bun sosit a fost rostit de tov. Vig Andrei, preşedintele Sfatului popular al oraşului Oradea şi de către primul secretar al Comitetului regional U.T.M. Oradea. Din partea oaspeţilor, tov. Nagy Tibor membru al Comitetului Central al D.I.Sz. conducătorul delegaţiei, a transmis un fierbinte salut tineretului romîn. Tinerii s-au îmbrăţişat, şi-au oferit flori, au schimbat insigne.

Despre succesele tineretului dintr-o gospodărie colectivă din Balmazujvaroş ne vorbeşte tînărul colectivist Radoc Iozsef „Brigada din care fac parte — declară el — este prima pe judeţ".

Studentul Vajo Peter ne-a vorbit despre prietenii care îi are la universitatea Bolyai din Cluj. Prietenia cu colegii lui clujeni — s-a închegat prin corespondenţă.

„Tineretul nostru urmăreşte cu interes şi simpatie contribuţia şi lupta tineretului romîn în construirea socialismului. Ne umplu de bucurie succesele frumoase pe care tineretul romîn le obţine în construirea socialismului sub conducerea înţeleaptă a Partidului Muncitoresc Romîn.

Tineretul maghiar — la fel ca şi voi — păşeşte pe drumul socialismului".

SCURT BILANŢ

Deşi bătrînii cercetători ai astrelor au stabilit cu sute de ani în urmă că la 21 martie, pe meridianele noastre începe echinocţiul, primăvara a întîrziat la întîlnire. Capricioasă şi răsfăţată ca întotdeauna, ea pierde vremea cine ştie pe unde, lăsînd ca firul gingaş al ghiocelului, răsărit cu cîteva zile în urmă, să îngheţe sub ultimele răbufniri ale viscolului. Noi am ales primăvara ca să deschidă în ziua echinocţiului, Săptămîna ce am închinat-o tinereţii de pe toate continentele.

La Buzău, oraş adăpostit la poalele dealurilor ce coboară de sus dinspre munte, iarna nu s-a potolit. Iată un grup de tineri veseli şi gălăgioşi îndreptîndu-se spre cinematograf; colo în uşa unui club un afiş multicolor anunţă o reuniune tinerească cu dans şi distracţii.

Un grup de tineri iese pe poarta întreprinderii de materiale cale C.F.R. Citeşti în ochii lor că au întîmpinat Săptămîna cu cinste. Citeşti şi graficul lor şi te dumireşti: în întrecerea socialistă pornită cu acest prilej brigada de tineri de la fierărie condusă de Stelian Tarara a depăşit planul pe primele 20 de zile ale lunii martie, cu 110 la sută. Aţi citit bine: 110 la sută depăşire!

Iată şi clădirile centrului mecanic Buzău. Aci aflăm alte veşti îmbucurătoare. In cinstea Săptămînii Mondiale a Tineretului brigăzile de tineret conduse de către utemiştii Stoica Gheorghe, Elena Radu, Dumitru Fumea şi Dumitru Anghel au realizat 40 de procente peste plan. Stoica Gheorghe a confecţionat singur trei matriţe cu ajutorul cărora se uşurează mult munca manuală, ridicîndu-se productivitatea muncii cu 15 la sută la anumite sortimente.

Dar în oricare dintre întreprinderi veţi intra, găsiţi cu siguranţă tineri cu care ne putem mîndri.

După o corespondenţă de GOTEA RUSE

Se întăresc prieteniile

Zilele Săptămînii Mondiale a Tineretului sînt un nou prilej pentru tinerii din ţara noastră de a se întîlni cu tineri din alte ţări.

Zilele acestea sînt oaspeţi ai ţării noastre tineri din Marea Britanie, Brazilia, Danemarca, Islanda, Norvegia şi Senegal veniţi să sărbătorească împreună cu tineretul nostru Săptămîna Mondială a Tineretului.

Tinerele din patria noastră îşi voi trimite delegate la întîlnirea tinerelor fete care va avea loc anul acesta la Paris. Studenţii noştri vor fi de asemenea reprezentaţi la Congresul Mondial al Studenţilor care va avea loc la Praga, la Conferinţa internaţională a studenţilor în arhitectură şi la seminarul internaţional al studenţilor în agronomie care se va organiza în Norvegia.

In curînd delegaţii de tineri muncitori şi ucenici din Franţa, Italia, Austria şi Germania vor fi oaspeţii tineretului nostru. Din Franţa şi Italia vor veni să ne viziteze ţara la invitaţia Uniunii Tineretului Muncitor delegaţii de tineri ţărani şi două grupuri culturale de tineret. Studenţii din R.P.R. vor face un schimb turistic cu studenţii din Anglia. Se va face un schimb de vizite pe bază de reciprocitate cu Uniunea Şcolilor superioare din Franţa. Ne vor vizita ţara grupuri de studenţi din Marea Britanie, India, Danemarca, Egipt, Italia, Irak, Iran, Liban, Norvegia, R.P. Polonă, Siria, Suedia, Turcia şi din Uniunea Sovietică. In luna aprilie un grup studenţesc al tineretului nostru va participa la Festivalul Internaţional Studenţesc organizat în Franţa de Asociaţia generală a studenţilor din Lille.

In vara acestui an, în ţara noastră se vor organiza un turneu de baschet cu participarea unor echipe studenţeşti din Italia, R. P. Bulgaria şi Israel, un turneu de fotbal cu echipe din Italia, R. P. F. Iugoslavia şi R. D. Germană şi un turneu de rugbi cu echipe din Anglia, Franţa şi Italia. Tinerii noştri sportivi vor participa la competiţiile internaţionale de atletism din R. P. Ungară, la un turneu internaţional de fotbal din R. P. Ungară şi R. Cehoslovacă, la un concurs de baschet şi atletism din R. P. Bulgaria.

LA BARLETTA, IN PREAJMA Săptămînii tinereţii...

Corespondenţă telefonică din Roma

Este încă vie în memoria tuturora asasinarea tinerilor italieni Rocco Girasole şi Paulo Vidale. Iată însă că faptele s-au repetat... Miercuri 14 martie — o săptămînă înainte de sărbătoarea tinereţii. In piaţa oraşelului Barletta Giuseppe di Corrado şi Giuseppe Spadaro demonstrau în cadrul unei manifestaţii pentru pîine, împotriva foametei. Poliţia a atacat manifestaţia. Bilanţ: Giuseppe di Corrado şi Giuseppe Spadaro ucişi. Alţi 20 de manifestanţi au fost grav răniţi. Din nou a curs sînge...

Cum s-au petrecut faptele? In întreaga ţară au loc în aceste zile puternice manifestaţii ale muncitorilor agricoli, manifestaţii la care tinerii muncitori agricoli participă cu combativitate. In provincia Puglia şi în general în Italia de sud, manifestaţiile se desfăşoară în sprijinul unor acute revendicări: reformă agrară generală ajutoare de şomaj suplimentare etc. In urmă cu o săptămînă, în cursul zilelor de marţi şi miercuri, manifestaţiile au continuat să se desfăşoare cu vigoare în Puglia. Miercuri dimineaţă peste 2000 de şomeri s-au adunat în piaţa oraşelului Barletta, ca mărime al treilea oraş din provincia Puglia. Ce cereau aceşti oameni şi cine erau ei? Ca să înţelegem lucrurile mai bine să ne întoarcem gîndurile spre cele două victime.

Giuseppe Spadaro era tatăl unei numeroase familii. A lăsat în urma sa soţia cu 7 copii. Cel mai mare de 17 ani, cel mai mic în vîrstă de 7 luni. A mai lăsat „moştenire" 100.000 de lire datorii, chiria neplătită pe 4 luni în urmă şi mobilierul casei compus din 4 paturi, 2 laviţe şi un dulap. Pentru acestea el muncise o viaţă întreagă.

Celălalt, tînărul Giuseppe di Corrado era logodit şi vroia să-şi întemeieze o familie. Muncitor agricol, era gata să presteze orice muncă cinstită. In ultima vreme fusese hamal. Nu era nici comunist, nici socialist şi nu făcea nici măcar parte din Liga muncitorilor agricoli.

Ce cereau Spadaro, Corrado şi alţi zeci şi sute de muncitori agricoli care au participat la demonstraţia care a avut loc în piaţa oraşelului Barletta în acea dimineaţă de miercuri? Cereau dreptul la viaţă. Peste 3000 muncitori agricoli din această localitate au rămas fără un gram de făină în casă şi fără un ban în buzunar. Pentru a complecta tabloul sumbru de la Barletta trebuie să adăugăm faptul că trei sute de muncitori de la fabricile din localitate au fost concediaţi şi că pescarii au rămas fără mijloace de trai în urma furtunilor de pe Marea Adriatică. De săptămîni încoace toţi aceştia se zbat să iasă din neagra mizerie.

In dimineaţa zilei de 14 martie, şomerii s-au adunat în faţa localului comisiei de asistenţă pentru a cere ajutoare imediate. Ei nu voiau să se facă speculaţii pe socoteala mizeriei şi a foamei celor săraci. Ei nu voiau ca aceste ajutoare să devină în mîinile patronilor şi ale uneltelor lor un mijloc de corupere a muncitorilor, de spargere a unităţii rîndurilor şomerilor. In timp ce delegaţii manifestanţilor încercau să convingă pe responsabilul comisiei de asistenţă să distribuie ajutoare, poliţia a atacat mulţimea adunată. Au fost 2 morţi, alţi 20 demonstranţi grav răniţi.

Acestea sînt pe scurt faptele petrecute la Barletta. Reacţia poporului în faţa acestui asasinat a fost imediată şi puternică. In întreaga Puglie au avut loc greve generale de protest. La Roma, în urma unei hotărîri a Confederaţiei Generale a Muncii din Italia, au avut loc greve de protest de 2 ore. In Valea Padului, muncitorii agricoli au hotărît de asemenea declararea unor greve de solidaritate. In Parlament, deputaţii socialişti şi comunişti au interpelat guvernul în legătură cu evenimentele de la Barletta. La Barletta a avut loc o mare adunare de doliu.

...Inima tînără a lui Giuseppe a încetat să mai bată. Lacrimile lui Bugalo şi ale celorlalţi şase fraţi orfani nu s-au uscat încă.. Dar tinereţea, setea de viaţă, nu poate fi ucisă. Ea se manifestă cu vigoare în aceste zile ale Săptămînii Mondiale a Tineretului la Barletta, la Roma, în toată Italia, pe întregul glob.

PAOLO PESCETTI

O zi cu tinerii oţelari reşiţeni

Bătrîna Reşiţă, cu masivele ei construcţii industriale ne-a făcut o primire călduroasă, oferindu-ne, aşa cum era de aşteptat, întregu-i belşug de fapte şi victorii. Am ales cîteva crîmpeie semnificative din viaţa şi munca oţelarilor tineri şi am încercat să pătrundem înţelesul cîtorva fapte esenţiale. Se ştie că muncitorul tînăr, cel care-şi face intrarea în viaţa adevărată, utilă societăţii, şi-a cucerit astăzi dreptul de a fi părtaş egal şi în drepturi şi în participare la importantele, la majorele treburi ale producţiei. I-am găsit pe tinerii oţelari la lucru.

UN GOSPODAR

„Nea Costică" este tovarăşul Constantin Moraru, prim-topitor al unei brigăzi de tineret de la cuptorul nr. 6. Cei din brigadă îi spun „nea Costică" poate pentru că a trecut de 30 de ani. E de statură potrivită, cu faţa aspră. Din cauza dogoarei fierbinţi a cuptoarelor? Poate. Pentru că nea Costică nu e un om aspru în sufletul lui. Ba are un suflet tare cald, aşa cum caldă este şi dragostea lui faţă de munca de oţelar. Munca la cuptoarele Martin este într-adevăr aspră şi grea. Şi nu oricui îi este dat să-i pătrundă tainele, s-o îndrăgească. Dacă alte meserii ţi le poţi însuşi mai uşor, apoi ca să poţi spune cu inima împăcată că eşti oţelar, îţi trebuie ani şi ani de muncă la cuptor.

Abia atunci cînd te părăsesc toate temerile, toate nehotărîrile faţă de meseria aceasta de loc gingaşă, abia cînd ai ajuns să simţi că viaţa ta n-ar însemna nimic dacă ai fi smuls de pe platforma oţelăriei, abia atunci poţi să-ţi zici oţelar. Spun unii că oţelar bun este acela care ştie să-ţi spună ce-i mai trebuie oţelului înainte de a veni rezultatul analizei de la laboratorul rapid, numai privind în cuptor prin sticla albastră sau privind cu ochii liberi structura probei. Este şi asta ceva, dar nu-i totul.

Nea Costică îşi cunoaşte cuptorul cum îşi ştie fiecare buzunarele. Munceşte doar de atîţia ani în oţelăria Reşiţei. Băieţii din brigada lui sînt mult mai tineri. Au făcut mai întîi şcoala profesională, dar abia cînd au ajuns să lucreze cu Constantin Moraru şi-au dat seamă că mai au încă mult de învăţat.

Pe Voicu Nicolae, pe Ilieş Vasile, pe Leininger Ion, pe Stengel Gheorghe i-a „dădăcit" cu răbdare pînă ce a scos din ei oţelari pricepuţi.

Iar într-o după amiază prietenii din brigadă au mers în parc să se fotografieze spre amintirea muncii pe care o duc împreună, a prieteniei care i-a legat, a succeselor comune, a zilelor de neuitat ale tinereţii.

(De la stînga la dreapta: Voicu Nicolae, Leininger Ion, Moraru Constantin, Stenghel Gheorghe, Ilieş Vasile).

Au unii primi-topitori de la Reşiţa sau din alte părţi o meteahnă: la ei meseria de oţelar este o fortăreaţă bine zăvorîtă, pe care poţi s-o cucereşti — după părerea lor — abia după ce ai trecut de 30 de ani, atunci cînd eşti un om „mai copt la minte", cum spun ei.

Moraru, fără să pozeze în erou, a dat în tăcere o lovitură care a zguduit din temelii aceste păreri învechite. Este foarte firesc pentru el să-şi strîngă băieţii, să-i pună să privească în cuptor şi apoi să întrebe:

— Ce spui Voicule, ce-i mai trebuie oţelului?

— Var ar mai trebui. Uite că

— Hai, luaţi lopeţile! răsună vocea prim-topitorului Moraru. Voicu rămîne pentru cîteva clipe cuprins de îngrijorare. „Dacă am greşit şi şarja se va compromite?" îşi spune el în gînd. Dar pune şi el mîna pe lopată alături de ceilalţi tovarăşi ai săi. Cînd şarja e gata şi oţelul clocotind se scurge în oala imensă, împrăştiind în jur o pulbere de steluţe roşietice, cînd maistrul de schimb şi inginerul sînt mulţumiţi de calitatea oţelului, inima lui Voicu bate mai tare, de astă dată nu de îngrijorare, ci de emoţie şi mîndrie.

La fel ca şi Voicu, este pus la încercare, să se călească în meseria de oţelar, fiecare membru al brigăzii.

Despre toate acestea, Moraru spune simplu:

— N-o să trăiesc cît lumea. Vremea fuge al naibii de repede. Şi eu mă simt dator să cresc oţelari destoinici, care să mă înlocuiască, atunci cînd va trebui, iar pînă atunci să lucreze cot la cot cu mine.

De aceea să nu-i fie nimănui cu mirare dacă uneori va observa că în locul lui Moraru face munca de prim-topitor Voicu, Leininger, Ilieş sau Stengel. Asta tot pentru încercarea băieţilor o face.

Se întîmplă ca unii tineri din brigadă să-şi ia zborul încredinţîndu-li-se munci pe măsura priceperii la care au ajuns. Chiar acum cîteva săptămîni Stengel Gheorghe, un băiat voinic, a părăsit brigada (ce-i drept, cu strîngere de inimă) şi lucrează acum ca prim topitor la cuptorul I.

Cînd mi-a vorbit despre Moraru, inginerul Agache Nicolae, şeful oţelăriei, s-a luminat la chip şi un surîs cald, ca atunci cînd trebuie să vorbeşti de o adîncă mulţumire sufletească, i-a luminat chipul.

— Moraru este mai întîi de toate un gospodar. El vede cu minuţiozitate nevoile secţiei şi cu spiritul grijuliu al gospodarului se frămîntă pentru dezvoltarea ei viitoare. Da, da. Moraru este un gospodar...

Schimb de păreri desore schimburile de experienţă

Ce afacere mai e şi asta: "să faci schimb de experienţă"? Nu, eu unul nu prea văd cum s-ar putea face schimb de experienţă de la un om la celălalt. La vremea mea am fost şi eu oţelar şi încă nu unul de lepădat; topitor-şef. Eu ştiu că oţelarii de aici, de la Reşiţa, îşi cunosc unul altuia şi măselele din gură. Atunci cum să nu se ştie ce experienţă are unul sau altul?"

Am pătruns, mai mult sau mai puţin cu voia lui, în gîndurile tovarăşului Iorga Ilarie, secretar al comitetului U.T.M. de la oţelărie. Poate că o facem într-un moment nepotrivit deoarece, tot acum, ne-a mărturisit tovarăşul Iorga Ilarie cum că ar vrea şi el să meargă şi prin alte centre siderurgice din ţară, să vadă cum merge pe acolo munca U.T.M., să mai înveţe cîte ceva, să se mai „aerisească".

Prin urmare, tovarăşul Iorga vrea să meargă în schimb de experienţă cu toate că el îşi reprezintă în chip deformat această noţiune.

Ce să mai credem?

N-avem decît să credem realitatea.

Intre brigăzile de tineret şi chiar şi între celelalte brigăzi n-au avut loc şi nici nu au loc în momentul de faţă schimburi de experienţă.

Şi asta pentru că „oţelarii îşi ştiu unii altora şi măselele din gură". Şi totuşi unii aplică mai bine decît alţii metoda Matulineţ, alţii se descurcă mai uşor în operaţiile de întreţinere a cuptorului, alţii au ajuns să-şi organizeze mai bine locul de muncă. Şi chiar în aplicarea metodei Matulineţ unele brigăzi execută cu mai multă pricepere unele operaţii. Cine poate să spună de pildă că execută mai repede reparaţia la cald a cuptorului decît brigada pe care o conduce oţelarul Moraru Constantin?

Prin urmare au ce-şi împărtăşi între ei tinerii oţelari cu ocazia schimburilor de experienţă, cu toate că-şi „cunosc şi măselele din gură". Dacă secretarul ar pleca la Hunedoara, de pildă, oare ce experienţă organizatorică proprie va comunica el acolo în legătură cu... schimbul de experienţă dintre oţelarii de la Reşiţa?

Se elaborează o şarjă rapidă

Se dărîmă una cîte una vechile prejudecăţi. Mai sînt şi acum la Reşiţa oţelari care susţin că o şarjă de oţel nu poate să dureze mai puţin de 12 ore.

Dar chiar în faţa lor se petrece revoluţia sistemului de lucru la cuptoarele Siemens-Martin: se elaborează o şarjă în mai puţin de 6 ore! Şi lucrul acesta este pentru unii atît de obişnuit, încît „şarjele rapide" au intrat în firescul muncii lor. Aşa, de pildă...

★

Aşa e el, gata oricînd să facă ghiduşii, să-şi adune băieţii din brigadă, să-i necăjească înţepîndu-i cu glume spumoase şi cu tîlc, dar întotdeauna sigur şi hotărît. Bucateci Alexandru este topitor-şef şi responsabilul uneia dintre brigăzile de tineret de la cuptorul nr. 6, adică al uneia dintre cele mai bune brigăzi de oţelari.

Brigada lui elaborează şarje rapide. Chiar acum elaborează o nouă şarjă.

Mai întîi, încărcarea cuptorului.

— Moşule („moşul" este macaragiul), grijă la încărcare! Mai întîi un strat de fier mărunt...

Şi „moşul" fără să se supere pe omul acesta, a cărui vîrstă se numără cam de 30 de ani încoace, începe să manevreze matahala lui de maşină, rotindu-se cu ea prin faţa cuptorului şi executînd încărcarea, aşa cum i-a cerut Bucateci.

De la trei ore încărcarea se reduce la el, adesea la o oră şi jumătate. Astfel se îndeplineşte una din indicaţiile pe care le-a dat oţelarul sovietic Matulineţ, atunci cînd a răscolit cu inventivitatea lui întreaga muncă a oţelarilor.

Se scurtează apoi perioada de topire.

Gradele Celsius încep să se înmulţească cu sutele şi se năpustesc cu toată forţa lor asupra moleculelor metalului. Iar zidăria cuptorului rezistă şi la 2500 de grade atunci cînd cărămizile sînt de crom-magnezită şi mai cu seamă atunci cînd temperatura cuptorului se află sub stăpînirea unei priceperi şi îndrăzneli ca aceea a inimosului Alexandru Bucateci.

Se scurtează şi perioada de afinare, ultima perioadă a şarjei. Şi asta pentru că... Aici trebuie să ne întoarcem puţin înapoi.

Încă de la început, în faţa cuptorului, băieţii au avut grijă să pregătească, să alinieze grămezi de materiale, aşa cum i-a învăţat de multă vreme Bucateci că e bine să se facă.

Şi iată că şarja e gata.

Vă întrebaţi unde a dispărut Bălan Florea, topitorul II? Uitaţi că el trebuie să pregătească din vreme descărcarea şarjei? Aşa că de mult puteaţi să-l vedeţi în spatele cuptorului pregătind rina, uscînd-o şi aruncînd în oala de turnare siliciul.

Trebuie descărcată şarja. Matulineţ spune că şi aici se poate cîştiga timp preţios. Bucateci îşi adună băieţii şi le dă indicaţii.

— Mîna pe lopeţi şi fiţi gata pentru reparaţia la cald.

In spatele cuptorului, Bălan Florea a început să desfunde orificiul de scurgere.

Prin sticla albastră, oţelul topit, prăvălindu-se ca o cascadă în „căldare", pare, dacă e adus la proporţii miniaturale, laptele fierbinte turnat într-un pahar. Dar noi admirăm acest spectacol încîntător, în vreme ce dincolo, în faţa cuptorului, se desfăşoară în toată puterea, unul din cele mai încordate momente din munca oţelarilor: reparaţia la cald.

Uşa cuptorului e deschisă, dînd cale liberă unei dogori năpraznice. Tinerii oţelari s-au orînduit într-un cerc, într-un fel de horă în continuă mişcare de rotaţie şi aruncă dolomita în cuptor, lopată după lopată. Şi astfel, o dată cu descărcarea şarjei, se împlineşte şi operaţia de reparare la cald căreia, partizanii normei de 12 ore pentru o şarjă îi rezervă un timp aparte fără nici o justificare în afară de îndărătnica părere: „noi aşa am apucat".

Şi totul începe de la capăt.

Şi voia bună a lui Bucateci n-a fost ştirbită cu nimic, nici de dogoare, nici de eforturi. El, dîndu-se în preajma cuptorului ca să-şi usuce transpiraţia, le povesteşte băieţilor o anecdotă despre un oţelar fricos care...

Din hainele lui ies aburi şi aceasta se vede limpede că-i face o deosebită plăcere, fiind pentru el certitudinea că a muncit nu glumă. De fapt, mai are el şi alt motiv de mîndrie.

— Tata a fost tot oţelar şi eu n-aveam încă 12 ani cînd am venit aici.

Sînt 18 ani de cînd Bucateci e oţelar. In 18 ani el a ştiut să fie mereu tînăr şi să se pregătească încă pentru o lungă tinereţe de acum încolo.

FRÎNTURI

■ Munca harnică a tinerilor oţelari reşiţeni este oglindită şi în salariile pe care le primesc prim-topitorii. Constantin Moraru, responsabilul unei brigăzi de tineret a primit în ianuarie un salariu de 2218 lei. Salarii frumoase au primit şi ceilalţi tineri din brigada sa; Voicu Niculaie 1025 lei, Ilieş Vasile 1225, Ieinger Ioan 1181 etc. Salariul mediu al oţelarilor brigăzii conduse de Constantin Moraru, în ianuarie 1956, s-a ridicat la 1348 lei.

■ Fără nici un decret scris şi fără afişe, spre sfîrşitul anului trecut, în oţelărie a apărut o orchestră de tamburaşi.

Mecanicul Staianov Stonimir, a mai adunat încă patru tineri, au făcut pregătiri şi au apărut în sala de şedinţe şi în clubul muncitoresc al secţiei cu un program care a fost viu aplaudat. Ultimul program a fost prezentat de orchestra de tamburaşi a oţelăriei, la sala de odihnă a oţelarilor şi a avut un succes deosebit.

■ La cuptorul nr. 6 al tineretului, în luna ianuarie au fost elaborate un număr de 26 şarje rapide. Recordul îl deţine brigada prim topitorului Vasile Mocea de la acest cuptor care a ajuns să elaboreze o şarjă în 5 ore şi 50 de minute.

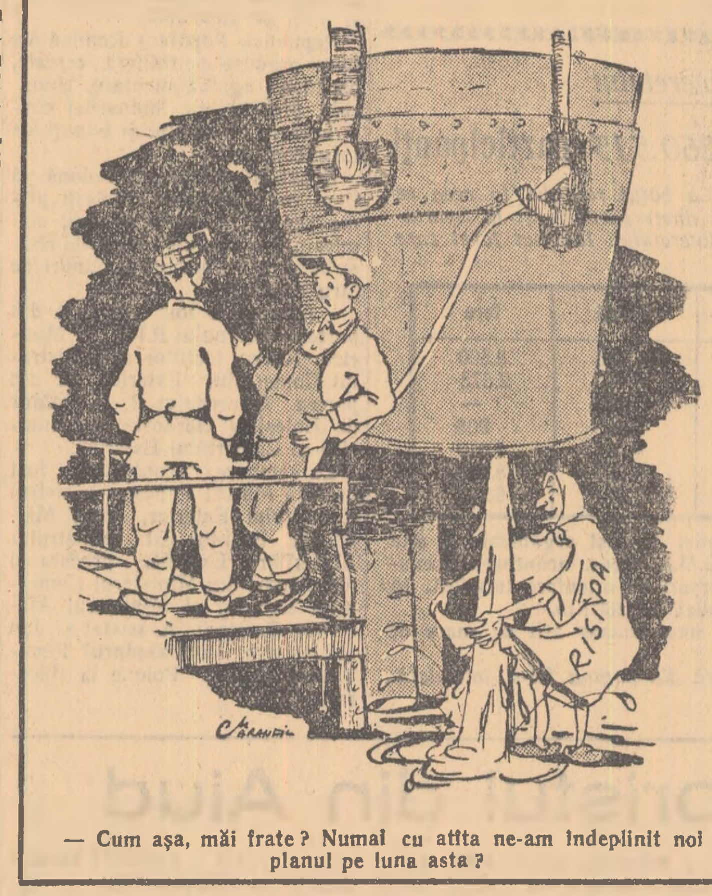
■ Există la clubul muncitoresc al oţelarilor şi o bibliotecă cu cărţi de literatură beletristică, politică şi tehnică.

Pe bibliotecară am întîlnit-o din întîmplare acolo. Cititorii o găsesc de altfel mai greu.

In orice caz, numărul acelora care au împrumutat cărţi în acest an este foarte mic. Cu siguranţă că numărul cititorilor ar fi mult mai mare dacă biblioteca ar fi îmbogăţită cu cărţi noi şi dacă bineînţeles, sala ar fi cel puţin încălzită.

Nedumerire

Din pricina neglijenţei unor echipe de turnători, se pierd însemnate cantităţi de oţel în hala de turnare.

— Cum aşa, măi frate? Numai cu atîta ne-am îndeplinit noi planul pe luna asta?

„Oameni de rezervă"

Nimeni nu-l cunoaşte. Nici inginerul şef al oţelăriei, nici secretarul organizaţiei de bază U.T.M. Şi, totuşi, nu-i nici un mister în apariţia lui în oţelărie.

Cînd a terminat şcoala profesională, este cam un an de atunci, a fost repartizat aici. Şi acum el nu ştie să-ţi spună unde lucrează. Poartă ochelari cu sticlă violetă, ştie cînd să arunce şi de ce trebuie să arunce cu lopata în cuptor materiile prime, ştie de ce aruncă minereu de siliciu, var şi praf de cocs în oală înainte de elaborarea şarjei, într-un cuvînt e oţelar.

Petanec Ioan, că despre el este vorba, abia a împlinit 18 ani. Despre el doar atît se ştie, e „om de rezervă". Este purtat de la un cuptor la altul. Nici n-are timp să se obişnuiască într-un loc, că a şi trecut în altul. Unii primi-topitori ţipă la el, alţii nu-l bagă în seamă, iar unii îi vorbesc cu frumosul.

Ar fi vrut să rămînă la cuptorul nr. 6 sau la nr. 4 unde oţelari mai încercaţi îi împărtăşeau multe lucruri pe care nu le ştiu cei fără experienţa îndelungată a muncii la cuptor. Se simţea fericit. Insă soarta hărăzită de maistrul de schimb Răduică l-a mutat de aici la cuptorul nr. 3. Asta pentru o zi, două... Aici, el a crezut că are dreptul să se amestece în treburile elaborării unei şarje. Dar s-a înşelat.

— Fierbe ca laptele... îi spune Petanec topitorului şef.

— Nu-ţi fierbe ţie laptele aici. Fugi după o lopată.

Şi Petanec s-a îndepărtat necăjit şi supus.

De la cuptorul 3 va pleca mîine la alt cuptor. Şi nici acolo n-o să fie lăsat să se amestece în treburile şarjei. El nu este decît „un om de rezervă". El nu poate îndrăgi un cuptor, nu poate simţi spiritul de brigadă, de muncă într-un colectiv unit, care să-l ajute să crească, să ajungă un bun oţelar. El trebuie să umple golurile, el este victima proastei organizări la locul de muncă a oamenilor din schimbul maistrului Răduică.

Intrucît Petanec nu e singurul „om de rezervă" din oţelărie, (sînt mulţi tineri purtaţi dintr-un loc în altul, fără să fie ajutaţi să-şi ridice calificarea) e cazul ca conducerea secţiei să-i cunoască pe tineri, să-i organizeze în brigăzi de tineret iar pe maiştri ca Răduică să-i oblige să înlăture pentru totdeauna acest obicei înapoiat.

★

VA INVITAM LA SEARA DE ODIHNA A OŢELARILOR!

Să mergem împreună, dragi cititori! Va fi foarte plăcut în minunata casă de cultură a metalurgiştilor reşiţeni. Dar să fim punctuali. La ora 18 începe. Altfel... Dar vom afla împreună ce se va petrece acolo. Deci să intrăm în sală. Cei pe care-i întîlnim aici nu-s numai tineri, ci şi oţelari în vîrstă împreună cu familiile şi prietenii lor

Dansul a început. E ora 18, iar tinerii nu se lasă rugaţi. Perechile încep să se învîrtească în ritmul muzicii. Un vals, un tango, o horă. O pauză scurtă în care prim-locţiitorul directorului general al combinatului, inginerul Ilie Nisipeanu, le mulţumeşte că l-au invitat în mijlocul lor şi le vesteşte că aceasta este pentru el a doua mare sărbătoare în ziua aceasta. În această seară copilul său împlineşte 7 ani.

Ultimele cuvinte îi sînt acoperite de aplauze şi după aceasta începe din nou dansul. Un vals, un tango, o horă, un ceardaş...

Cum? Aţi observat şi voi? Nu toţi ştiu bine să danseze iar unii se lasă păgubaşi. Situaţia e oarecum „gravă".

Cineva a făcut un semn cu mîna şi peste sală, pentru cîteva clipe, s-a aşternut o linişte desăvîrşită.

— Tovarăşi!

Toate privirile s-au îndreptat spre locul de unde a răsunat puternic acest glas.

— Avem în program o jumătate de oră în care vom învăţa să dansăm tangoul.

Orchestra a început să cînte lent şi „profesori" şi „profesoare" — dansatori mai pricepuţi — au pornit prin sală să-şi caute elevii. Au fost recrutaţi în special dintre cei care pînă atunci nu avuseseră decît rol de spectatori.

Apoi şi-a făcut apariţia pe scenă „Viespea", brigada artistică de agitaţie a oţelăriei, care a pregătit un program special pentru seara aceasta.

Şi în timp ce sala hohotea de rîs, au fost unii care sughiţau. Ce-i de vină „Viespea"? Inginerul Marin Belega n-are decît să se poarte de-acum înainte cuviincios cu muncitorii şi atunci orchestra de tamburaşi a oţelarilor va cînta şi în cinstea lui o melodie. Deocamdată „Viespea" nu poate decît să-l înţepe.

...Din nou dans: vals, tango, sîrbă şi ceardaş. Nu ne fac oţelarii de ruşine. E greu pînă fac primii paşi, că pe urmă... numai orchestra să poată cînta. Aşa că multora le-au părut poate rău că după o jumătate de oră orchestra a încetat să cînte. Au obosit muzicanţii? Nu! Să vedem ce spune preşedintele comitetului sindical de secţie, tovarăşul Bungău Sabin.

— Tovarăşi, acum urmează...

Toţi sînt curioşi. O surpriză? Da! — „Să judecăm pe cei care au întîrziat. Sînteţi de acord?"

Un ropot prelung de aplauze aprobă propunerea. Bineînţeles nu şi întîrziaţii.

Au fost chemaţi în faţa „instanţei" doi prieteni: Eugen Răducanu şi Ion Mulţ.

— Păi Mulţ e de vină. Mi-a zis să nu ne grăbim, justifică Răducanu.

— Poate că ajungeam mai repede, dar Răducanu se găteşte aşa de încet...

— E clar, conchise preşedintele. Drept pedeapsă veţi dansa împreună. Orchestra are cuvîntul.

Şi s-au conformat amîndoi în hazul întregii săli.

Ştiţi cum puteţi face ca „reumatismul" să nu vă mai împiedice să fiţi punctuali? Intrebaţi-l pe Alexandru Bratu. El a trebuit să ocolească în fugă de cîteva ori sala. Devenise aşa de sprinten!

Să judeci e uşor. A fost însă mai greu să-ţi găseşti perechea pentru dans. Nu pe cine vrei, prinde-ţi inimioara roşie pe piept şi caută în toată sala fata care pe inimioara de carton poartă acelaşi număr. Sînt şi surprize. Ai găsit-o. Dar ce te faci? Eşti mărunt iar ea „puţin mai dezvoltată", cu un cap mai înaltă decît tine. Nu! N-ai voie să refuzi! Aşa e jocul. „Două inimi şi acelaşi gînd..." — cînta orchestra.

Surprizele pregătite una după alta fac ca seara să fie foarte plăcută. Multora le-a părut rău. „Ora veselă" n-a fost de 60 de minute ci a ţinut mai puţin de 30. Păcat. Rîsul e sănătos. Te înviorează. A urmat în program un alt punct şi el plăcut şi interesant — jocuri de societate.

Nu s-a terminat, dragi băieţi. Poftiţi la dans. Sau mai bine zis poftiţi pe margine. E rîndul fetelor să invite. Dacă veţi avea „noroc"...

N-ai vreme să aştepţi.

Valsuri şi tangouri, sîrbe şi ceardaşuri cuprind întreaga sală. Melodii plăcute pătrund în sufletul fiecăruia. Tare repede merg în această seară acele cearsornicelor! Observi asta mai ales în clipa în care preşedintele comitetului sindical de secţie urează tuturor „noapte bună", iar orchestra mai plină de avînt, mai melodios începe hora în cinstea oţelarilor fruntaşi. Şi hora e tot mai mare, mai mare... Dintre jucătorii înfocaţi am reţinut cîteva figuri de tineri fruntaşi — pe Stengel Gh., prim-topitor, pe Baldovina Miloş, Jude Alexandru, Albu Păun şi alţii.

...Perechi, perechi, oţelarii au început să coboare scările. Undeva, nu departe, în spatele furnalelor, flăcări roşietice se răsfrîng pe cer ca nişte flamuri aprinse.

Poate la cuptorul 6, poate la cuptorul 4, se toarnă o nouă şarjă. Oţelul se scurge incandescent, iar primul-topitor îşi felicită băieţii. Incă o şarjă rapidă. Lupta pentru oţel nu încetează nici o clipă.

Mîine, cei care au învăţat să danseze tangoul, cei judecaţi pentru întîrziere, artiştii amatori din orchestra de tamburaşi, cu toţii vor fi iarăşi oţelarii din faţa cuptoarelor încinse, cei despre care ne-am obişnuit să vorbim ca fiind aspri, duri... oameni pe care unii dintre noi nu ni-i zugrăvesc decît în lupta încrîncenată pentru plămădirea oţelului.

Seara aceasta de odihnă face parte din viaţa oţelarilor şi este o expresie a firii lor vesele, deschise...

Vom produce mai mult oţel

Redăm mai jos discuţia pe care am avut-o cu tovarăşul inginer Agache Nicolae, şeful secţiei oţelărie, discuţie care a avut ca temă, problemele sporirii indicilor tehnico-economici ai cuptoarelor Siemens-Martin.

Intrebare: Puteţi să ne spuneţi cîteva cuvinte în legătură cu productivitatea cuptoarelor Siemens-Martin ale oţelăriei în anul care a trecut?

Răspuns: Da, pot să vă spun că anul trecut productivitatea cuptoarelor noastre n-a fost cea dorită. De aceea am avut şi în privinţa realizării planului de producţie serioase rămîneri în urmă. Motivul principal pentru care s-a putut întîmpla un asemenea lucru a fost acela că hala noastră de turnare n-a putut face faţă capacităţii de producţie a cuptoarelor, lucru care a strangulat în mod direct producţia de oţel. Au mai fost şi alte motive, care ţineau de însuşi sistemul de lucru, de aprovizionarea la timp a cuptoarelor cu materii prime şi în special cu fier vechi şi minereuri.

Intrebare: Ce a adus nou în munca oţelăriei acest început de an?

Răspuns: In anul 1956, oţelăriei noastre i s-au deschis perspective sigure de îndeplinire şi depăşire a planului producţiei de oţel.

Aceasta pentru că aşa cum era şi de aşteptat, ca urmare a sarcinilor sporite, ce reies pentru noi din documentele celui de al II-lea Congres al P.M.R. s-au luat măsuri tehnico-organizatorice pentru folosirea mai raţională a capacităţii de producţie a cuptoarelor noastre.

S-a înlocuit zidăria de silică a două cuptoare cu zidărie din cărămizi de crom-magnezită care este un material mult mai rezistent. Curînd, alte 2 cuptoare vor fi zidite cu crom magnezită.

Pentru înlăturarea greutăţilor pe care le întîmpinăm în hala de turnare a oţelăriei s-a introdus turnarea lingourilor de oţel pe vagoneţi, lucru care uşurează mult munca turnătorilor. Acum se toarnă pe vagoneţi 2—3 şarje pe zi şi cel mai tîrziu pînă la 1 aprilie vom putea dubla numărul şarjelor turnate pe vagoneţi.

Oţelăria noastră a început anul cu o perioadă de reparaţii generale. Prin aceasta mecanizarea cuptoarelor va spori mult, înlocuindu-se cu sisteme automatizate vechile mecanisme manevrate manual, cum ar fi deschiderea uşilor cuptorului, inversarea focului în cuptor şi altele. Acestea sînt cum v-am spus principalele măsuri tehnice.

Intrebare: Şi ce ne puteţi spune despre restul măsurilor menite să sporească productivitatea muncii în oţelărie?

Răspuns: Să vă vorbesc întîi despre aprovizionarea cuptoarelor cu materii prime. Lucrul acesta a început acum să ne facă din ce în ce mai puţine greutăţi.

In al doilea rînd vă pot vorbi despre scurtarea timpului de elaborare a şarjelor, adică de aplicarea metodei Matulineţ, lucru pe care anul acesta am început să-l facem mai intens. In privinţa aceasta, noi trebuie să stimulăm interesul tuturor oţelarilor pentru această metodă.

Punctul 3 îl consituie încărcarea la maximum a cuptoarelor după metoda oţelarilor sovietici Macar — Mazai. Vom avea posibilitatea să supraîncărcăm cuptoarele odată cu sporirea capacităţii de producţie în hala de turnare.

In transpunerea în fapte a celor propuse de noi contăm în primul rînd pe sprijinul pe care ni-l vor da oţelarii tineri şi vîrstnici ai secţiei noastre. Nu ne îndoim că îl vom primi.

Pentru cei care aruncă „pietre" în cuptor

L-am întîlnit pe platforma oţelăriei, în dreptul cuptorului nr. 3. Oţelul fierbea în cuptor şi el sta rezemat de un dulap. Se odihnea pentru cîteva clipe.

— Despre munca mea să vă spun? Uite arunc cu lopata pietre d-astea în cuptor.

Ne-a mai spus că lucrează de vreo 3—4 luni în oţelărie şi că n-a împlinit încă 26 de ani.

Atunci ne-a venit în minte să scrim aceste rînduri, să le citească inginerul utemist Agache Nicolae, şeful oţelăriei, tovarăşii din comitetul uzinal U.T.M., „vizitatorul de zile mari" din partea Comitetului regional U.T.M. Timişoara, tovarăşul Oprea — adjunctul cu problemele muncitoreşti al secţiei organe şi toţi cei care s-ar putea simţi cu musca pe căciulă. Nu de altceva, dar în fiecare schimb — dacă treci prin oţelărie — în fiecare echipă, poţi să întîlneşti un număr mare de tineri veniţi de cîteva luni în oţelărie din satele şi comunele învecinate Reşiţei. Ei „ştiu" că aruncă pietre în cuptor. Au coborît dealurile şi au ajuns în faţa namilelor în care fierbe oţelul. Şi prea puţini au fost aceia care au căutat să dezvolte la ei dragostea faţă de meseria de oţelar, să-i ajute în însuşirea acestei meserii.

Pentru ca cuptoarele să producă mai mult oţel şi de calitate superioară, e necesar ca toţi cei care le mînuiesc să fie stăpîni pe meserie, să ştie că nu aruncă „pietre" în cuptor, ci dolomită pentru refacerea lor, să ştie că nu aruncă cu lopata în oala de turnare pietre, ci siliciu, cocs, piatră de var, şi în primul rînd să ştie pentru ce sînt ele folosite.

E adevărat că cuptorul nr. 6 al tineretului, în luna ianuarie 1956 a elaborat 38 la sută din totalul şarjelor rapide elaborate în întreaga oţelărie şi că brigăzile de tineret care lucrează aici, conduse de prim-topitorii Constantin Moraru, Alexandru Bucateci şi Vasile Mocea, au elaborat în 3 schimburi 4 şarje rapide, record nemaiîntîlnit în istoria oţelăriei Siemens Martin din Reşiţa. Insă la celelalte cuptoare, interesul pentru scurtarea duratei de elaborare a şarjelor de oţel este mai scăzut. La toate acestea am putea adăuga şi multele şarje declasate. Pentru cei ce rebutează şarjele, pentru cei care aplică metodele Matulineţ de... „curăţenie a locului de muncă" şi pentru cei care „ştiu" că aruncă „pietre" în cuptor şi nimic mai mult, la oţelăria Combinatului Metalurgic din Reşiţa va trebui să se ia de îndată măsuri de organizare a unor cursuri de minim tehnic, care să cuprindă pe toţi tinerii oţelari.

PRIN URMARE

Tinerii oţelari de la Reşiţa devin din zi în zi o forţă mereu mai însemnată în producţie. Din rîndul lor au crescut cei mai apreciaţi fruntaşi ai secţiei, iar unele brigăzi de tineret şi-au cucerit, prin puterea şi îndrăzneala lor, o superioritate unanim recunoscută faţă de celelalte brigăzi. Aceasta ca urmare a încrederii ce li s-a acordat tinerilor de către conducerea secţiei, de către unii maiştri şi ingineri şi de către comitetul organizaţiei U.T.M.

Se pare însă că nu e deajuns atît cît s-a făcut pentru întărirea rolului în producţie al tinerilor oţelari, cărora trebuie să li se dea tot ce au nevoie pentru creşterea nivelului calificării lor profesionale, pentru o mai bună organizare a brigăzilor, pentru aplicarea celor mai înaintate metode de elaborare a şarjelor de oţel.

Sînt posibilităţi pentru înfiinţarea unui număr mult mai mare de brigăzi de tineret.

Este necesar ca tuturor tinerilor oţelari să li se creeze condiţii de ridicare a calificării lor prin iniţierea unor cursuri de minim tehnic bine organizate.

Iar în ce priveşte schimburile de experienţă între brigăzi este limpede că ele nu numai că nu sînt de prisos (aşa cum susţine secretarul organizaţiei U.T.M.), ci se şi impun.

Un post utemist de control care să vegheze ca munca tinerilor oţelari de la Reşiţa să păşească pe cel mai bun făgaş ar fi foarte util.

Intărirea rolului în producţie al tinerilor oţelari de la Reşiţa este un lucru care se cere împlinit din necesitatea sporirii producţiei de oţel, din necesitatea de a creşte cadre desăvîrşite de oţelari, din necesitatea de a stimula la oţelarii tineri conştiinţa marii lor contribuţii la dezvoltarea economiei noastre naţionale.

Pagină redactată de: MIHAI CARANFIL şi CONSTANTIN BUCUR

Pe marginea adunărilor de dări de seamă şi alegeri

...Din darea de seamă

Recent, în organizaţia de bază U.T.M.-Deleni sat, raionul Vaslui, a avut loc adunarea de dare de seamă şi alegeri.

Din darea de seamă prezentată de tovarăşul Popa Mircea a reieşit că în perioada care a trecut de la ultima adunare de alegeri, organizaţia de bază U.T.M. a crescut din punct de vedere politic, şi-a întărit autoritatea sa, a obţinut rezultate frumoase.

Să spicuim împreună cîteva din realizările utemiştilor din Deleni.

...Un număr însemnat de tineri şi-au adus un mare aport la lupta pentru obţinerea unor recolte bogate. Unii utemişti printre care Ion Damian. Blăniţă Vasile şi alţii au obţinut recolte de peste 2.000 kg. grîu la hectar, datorită faptului că au aplicat regulile agrotehnice învăţate la cursul agro-zootehnic şi din cărţile studiate în acest scop. Gh. Graur şi alţii, care au însămînţat porumbul în cuiburi dispuse în pătrat, au obţinut recolte de 3 000 kg. porumb boabe la hectar...

Insemnate rezultate au fost obţinute şi în munca culturală şi sportivă. Echipa artistică a pregătit şi a prezentat în sat şi în împrejurimi frumoase programe artistice. Ea a participat la faza raională a concursului căminelor culturale şi a fost premiată cu un aparat de radio. La concursul „Iubiţi cartea" sînt înscrişi 40 de tineri, iar 10 utemişti au cucerit insigna G.M.A. gradul I...

Utemiştii din Deleni n-au discutat numai realizările lor.

Ei au criticat cu ascuţime pe membrii vechiului comitet, precum şi pe utemiştii care nu şi-au îndeplinit sarcinile încredinţate, au ales un nou comitet format din cei mai buni utemişti, au adoptat hotărîri interesante, menite să contribuie la obţinerea de noi succese în transformarea socialistă a agriculturii, în îmbunătăţirea muncii de organizaţie.

Corespondent
VASILIU VICTOR

Hotărîri interesante

După citirea dării de seamă, au urmat discuţii foarte aprinse. Utemiştii din secţia A. G. a Combinatului Siderurgic Hunedoara au discutat despre aportul lor la îndeplinirea planului de producţie, despre ordinea de zi a adunărilor generale, despre activitatea culturală. Din discuţii s-au desprins propuneri interesante, care apoi, prin votul utemiştilor, au devenit propriile lor hotărîri.

Iată cîteva dintre ele:

— Să se ţină adunări generale pe anumite teme, bine pregătite, menite să stîrnească interesul utemiştilor, ca de exemplu:

„Să cunoaştem istoricul uzinei noastre".

„Cum îşi planifică utemistul X propriul lui buget".

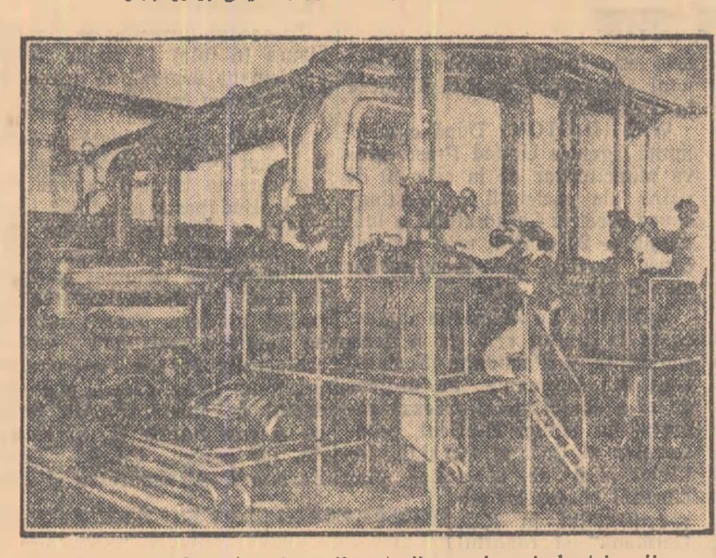
„Să ne petrecem timpul liber plăcut şi folositor".

„Să învăţăm să cîntăm şi să dansăm".

Pentru faptul că în secţie aproape 60% dintre muncitori sînt tineri, adunarea generală a prevăzut acţiuni speciale pentru ridicarea calificării tineretului, pentru îmbunătăţirea contribuţiei tineretului la îndeplinirea marilor sarcini izvorîte din documentele celui de al II-lea Congres al partidului.

STELIAN BREAZU
membru în biroul de secţie U.T.M.

Se dezvoltă industria alimentară

Deosebit s-a dezvoltat în anii puterii populare industria alimentară. S-au construit în acest domeniu numeroase fabrici înzestrate cu utilaj modern.

In fotografie, noua sală a compresoarelor întreprinderii de industrializarea cărnii din Suceava.

Al 2-lea Congres al Cooperaţiei Meşteşugăreşti din R.P.R.

Raportul de activitate al UCECOM prezentat de tov. Gh. Vasilichi

După ce a subliniat succesele hotărîtoare în construirea bazei economice a socialismului în ţara noastră, obţinute de clasa muncitoare în alianţă cu ţărănimea muncitoare, sub conducerea partidului, tov. Gh. Vasilichi a arătat că:

Organizarea cooperaţiei meşteşugăreşti în ţara noastră a adus o schimbare esenţială în modul de lucru şi de trai al meşteşugarilor.

Caracterul de largă organizaţie de masă pe care l-a căpătat în ultimii ani cooperaţia meşteşugărească reiese şi din faptul că numărul membrilor cooperatori a crescut între anii 1951—1955 cu circa 41.000. Cooperaţia meşteşugărească cuprinde astăzi 637 cooperative cu peste 131.000 membri, din care 55 cooperative de invalizi cu 11.000 membri.

De la primul Congres a fost înregistrată o creştere continuă a producţiei şi productivităţii muncii. Producţia planificată pentru primul plan cincinal a fost realizată cu 7 luni mai devreme.

Calitatea produselor cooperativelor meşteşugăreşti s-a îmbunătăţit şi ea mult în perioada care s-a scurs de la primul Congres. Multe produse se bucură de aprecierea consumatorilor, datorită executării îngrijite, durabilităţii şi modului de prezentare.

In continuare vorbitorul a scos în evidenţă lipsurile principale din activitatea cooperaţiei meşteşugăreşti.

Raportul consideră că lipsa esenţială a constituit ritmul lent în care se desfăşoară cooperativizarea meseriaşilor.

In organizarea cooperativelor de producţie, nu s-a ţinut seama, în suficientă măsură, de crearea şi dezvoltarea cooperativelor legate de satisfacerea cerinţelor locale ale populaţiei.

Pe de altă parte populaţia îşi manifestă pe drept cuvînt nemulţumirea faţă de multe cooperative, în care unele elemente necinstite vor să cîştige bani fără a depune muncă corespunzătoare, cerînd tarife exagerate, practicînd favoritisme şi tărăgănînd cu lunile executarea lucrărilor.

Deşi una din sarcinile de bază ale cooperaţiei meşteşugăreşti este folosirea materiilor prime locale şi a deşeurilor industriale s-au valorificat în măsură redusă materiale ca răchita, papura, sorg de mături, pir, paie, foi de porumb, gogoşi de mătase, scoici şi altele.

In încheierea raportului, tov. Gh Vasilichi a prezentat Congresului sarcinile principale care stau în faţa cooperaţiei meşteşugăreşti în cel de al 2-lea plan cincinal:

— Creşterea producţiei cooperaţiei meşteşugăreşti în al doilea cincinal cu 50—55 la sută.

— Imbunătăţirea calităţii produselor şi lărgirea sortimentelor

— Creşterea permanentă a productivităţii muncii, a rentabilităţii cooperativelor şi reducerea continuă a preţului de cost;

— Dezvoltarea şi profilarea cooperativelor existente, precum şi organizarea de noi cooperative, prin atragerea unui număr cît mai mare de meşteşugari;

— Dezvoltarea multilaterală a reţelei de deservire a populaţiei, prin lucrări de comandă, reparaţii şi prestări de servicii.

— Descentralizarea planificării producţiei şi aprovizionării cu materii prime locale şi cu deşeuri industriale;

— Organizarea şi desfăşurarea unei largi munci culturale de masă pentru educarea cooperatorilor în spiritul unei noi atitudini faţă de muncă şi faţă de bunul obştesc.

Şedinţele din ziua de 22 martie

Joi au continuat lucrările celui de al 2-lea Congres al Cooperaţiei Meşteşugăreşti din R.P.R.

In continuarea discuţiilor asupra raportului Consiliului Uniunii Centrale a Cooperaţiei Meşteşugăreşti au luat cuvîntul: Ion Dragoş, preşedintele U.R.C.M.-Stalin, Gh. Vasile, preşedintele cooperativei „Inainte" - Galaţi, Anton Vlădoiu, preşedintele Comitetului executiv al Sfatului Popular al Capitalei, Leontin Blejan, preşedintele U.R.C.M.-Hunedoara, Greta Ianiş, normator la cooperativa „Metalul" din Oraşul Stalin.

Conducătorul delegaţiei din R.P Polonă, Wladyslaw Gogolevski, prim vicepreşedinte al Uniunii Centrale a cooperativelor meşteşugăreşti din R. P. Polonă a adus Congresului un salut.

Tov. Eugen Salavetz, preşedintele Uniunii Textile-Confecţii din Bucureşti, a prezentat apoi raportul Comisiei de validare a Congresului.

La discuţiile asupra raportului Consiliului U.C.E.C.O.M. au mai luat apoi cuvîntul Andrei Korpos, preşedintele U.R.C.M.-Cluj, Constantin Mateescu, preşedintele Centrocoop-ului şi Stan Cloşca, preşedintele U.R.C.M.-Bucureşti.

Congresul a fost salutat apoi de Aleva Lajos, preşedintele cooperativelor micilor meseriaşi din R. P. Ungară.

Delegaţii la Congres au adoptat apoi rezoluţii prin care aprobă raportul Consiliului Uniunii Centrale a cooperativelor meşteşugăreşti şi raportul Comisiei de revizie a U.C.E.C.O.M.

In continuarea lucrărilor Congresului, tov. Dumitru Tudic a prezentat raportul Consiliului Casei Centrale a Asigurărilor Sociale din cooperaţia meşteşugărească.

Tov. Eduard Gheorghiu a prezentat apoi raportul comisiei de revizie a Casei Centrale a Asigurărilor Sociale din cooperaţia meşteşugărească.

In numele Uniunii Centrale a cooperativelor de producţie meşteşugărească din R.P. Bulgaria, Congresul a fost salutat de Kiril Lazarov Dimitrov, vicepreşedinte al Uniunii.

La discuţiile asupra raportului Casei Centrale a Asigurărilor Sociale din cooperaţia meşteşugărească au luat cuvîntul: Maria Dănescu, membră în Consiliul Casei regionale a Asigurărilor Sociale — Craiova, Vasile Creţ, preşedintele Casei regionale a Asigurărilor Sociale — Regiunea Autonomă Maghiară, Victoria Stoianovici, preşedintele Casei regionale a Asigurărilor Sociale — Ploeşti.

Hen Hun, preşedintele Uniunii Centrale a cooperativelor de producţie din R.P.D. Coreeană, a adus apoi Congresului salutul cooperatorilor meşteşugari din R.P.D. Coreeană.

Lucrările Congresului continuă.

DIN viaţa SPARTACHIADEI

Ne aflăm în faţa finalelor Spartachiadei de iarnă a tineretului, marea competiţie sportivă de masă, la startul căreia au participat sute de mii de tineri şi tinere. Zilele acestea vom asista la ultimul „examen" şi, fără îndoială, cel mai greu.

Cei mai buni sportivi din oraşele şi satele patriei, campionii regiunilor, se vor întrece acum în probele de schi, şah, şi tenis de masă.

Datorită Spartachiadei, sportivi necunoscuţi, pentru care pînă nu de mult participarea la o competiţie sportivă era un lucru cel puţin curios, devin sportivi cu perspective frumoase, capabili ca nu peste multă vreme, cu sprijinul forurilor de specialitate să devină sportivi de frunte ai ţării.

Dar cum au ajuns ei pînă aci? In rîndurile de mai jos vă facem cunoscute cîteva aspecte din viaţa Spartachiadei, din etapele străbătute din prima zi a desfăşurării şi pînă astăzi...

Sute de mii de participanţi

Un număr impresionant de tineri din oraşe şi sate au participat cu entuziasm la întreceri sportive încă din prima etapă — etapa pe colectiv. Acest lucru nu ar fi fost posibil dacă comisiile regionale, orăşeneşti şi raionale care au răspuns de buna organizare a Spartachiadei, nu ar fi depus o muncă însufleţită de atragere a tineretului. Metodele diverse folosite în acest scop şi-au arătat roadele chiar din primele zile ale desfăşurării competiţiei — faza pe colective. Au existat metode folosite şi în alţi ani ca, difuzarea operativă a regulamentului Spartachiadei, prelucrarea acestuia în organizaţiile de bază U.T.M. Au fost folosite însă şi alte forme noi, de atragere a tineretului, au existat numeroase iniţiative locale. Vom lua de pildă una din regiunile fruntașe ale ţării în organizarea şi desfăşurarea Spartachiadei — regiunea Craiova. Comisia regională de aci a reuşit ca în decurs de trei luni să popularizeze competiţia prin diverse metode. Organizarea „Săptămînii filmului sportiv" în raioanele Tg. Jiu, Tr. Severin, Olteţu, Caracal şi Pleniţa, înfiinţarea unui curs pentru corespondenţii de presă sportivi care să informeze la timp publicaţiile centrale şi locale cu ştiri legate de desfăşurarea Spartachiadei, organizarea de conferinţe cu tema: „Cît mai mulţi participanţi la Spartachiada de iarnă a tineretului (s-au ţinut 227 conferinţe la care au asistat peste 50.000 tineri din întreaga regiune) — toate acestea sînt forme de popularizare provenite din iniţiative locale. Şi ele, au dat roade.

Una din sutele de mii de partide disputate în cadrul Spartachiadei de iarnă a tineretului.

Iniţiative, iniţiative...

O caracteristică a Spartachiadei de iarnă a tineretului desfăşurată în acest an este că masele de tineri, sprijinite de comisiile de organizare, au făcut numeroase propuneri interesante, care au influenţat pozitiv desfăşurarea competiţiei. In baza experienţei acumulată în anii trecuţi, multe comisii de organizare din regiuni, raioane şi sate au găsit noi forme de atragere a tineretului, iniţiative locale deosebit de preţioase.

CURSURILE DE INSTRUCTORI, de pildă, sînt forme ale muncii colective, iniţiative izvorîte din necesitatea de a atrage noi tineri în însuşirea tehnicii sportive, în practicarea sporturilor. In regiunea Craiova de pildă, comisia regională a organizat un curs de instructori de schi, în două serii, la care au participat 80 de tineri. Cursul a fost organizat în raionul Haţeg, la cabana Balea. Cu această ocazie toţi elevii cursului au obţinut calificarea ca instructori de schi. Iar 40 de tineri şi-au depus normele de clasificare.

CONCURS LOCAL REZERVAT FETELOR. In regiunea Hunedoara exista pînă nu de mult o situaţie nesatisfăcătoare în privinţa atragerii tinerelor fete pe terenurile de sport. In timpul Spartachiadei, tinerele fete au participat mai intens la viaţa sportivă a regiunii. A existat oare vreo iniţiativă locală în acest sens? Fireşte că da! Să dăm citire unui fragment dintr-o scrisoare a comisiei regionale adresată comisiei centrale de organizare a Spartachiadei de iarnă a tineretului: „Comisia regională, la propunerea comitetului regional U.T.M. a iniţiat o competiţie sportivă rezervată fetelor denumită „Concursurile sportive de iarnă ale fetelor". Aceste concursuri au început să se desfăşoare încă de la încheierea etapei a I-a a Spartachiadei de iarnă a tineretului. S-a stabilit ca ea să se desfăşoare cu etape raionale şi pe regiune. Comisia regională a hotărît ca asemenea competiţii să fie organizate şi după încheierea concursurilor Spartachiadei".

Centre de schi

La antrenamentele unor tineri schiori din regiunea Craiova, antrenamente ce au avut loc la centrul de schi din comuna Poiana Mare, a fost de faţă şi un instructor sportiv. Tinerii schiori — peste 50 — erau, unii, din locuri mai depărtate, alţii din comunele învecinate. Incepătorii veneau la instructor şi-l întrebau diferite probleme legate, fireşte, de tehnica schiului. Răspunsul îl primeau pe loc, teoretic şi practic. Cum se fac întoarcerile, care este cea mai bună înclinare a corpului etc. Pîrtia bine întreţinută, cunoştea o animaţie vie în tot cursul zilei. Şi la centrul de schi din comuna Vădeni (raionul Tg. Jiu) la întrecerile de schi au participat 800 de tineri şi tinere. Unii au căpătat primele noţiuni în tehnica schiului, alţii şi-au însuşit mai mult din „tainele" acestui sport. In raioanele şi oraşele regiunii au fost înfiinţate 25 centre de schi. Mult interes au dovedit organizatorii Spartachiadei din regiunea Iaşi. In întreaga regiune au fost înfiinţate peste 680 centre de schi despre care pot fi spuse multe lucruri interesante.

Un club nou

In comuna Batoş din raionul Reghin — Regiunea Autonomă Maghiară, organizaţia de bază U.T.M. a luat hotărîrea de a se construi în comună un club prin muncă voluntară. Utemiştii n-au stat mult pe gînduri. Inimoşi s-au apucat de lucru; astăzi, ei privesc cu mîndrie noua clădire a clubului construit de ei. Acum se pune problema amenajării clubului, a înzestrării cu mese, cu jocuri de şah, cu masă de tenis. In prezent, utemiştii şi alţi tineri antrenaţi de ei se preocupă de această problemă. Exemple de acest fel se pot da şi din comunele Lungeni, Bretcu, Lăzarea şi Sasavasi. *Fapte interesante şi semnificative.*

Echipe model

Aţi asistat vreodată la demonstraţiile unor sportivi fruntaşi făcute în faţa tinerilor care vor să le urmeze exemplul? Tinerii au numai de învăţat de la aceşti sportivi fruntaşi şi nu puţine sînt cazurile cînd învăţînd din experienţa fruntaşilor, de la sportivii ce fac parte din echipele model, tînărul fără experienţă, dar dornic să facă sport, merge cu paşi siguri spre performanţe ridicate. In satele şi oraşele regiunii Hunedoara au fost şi sînt multe exemple de acest fel. 96 echipe model cuprinzînd gimnaşti, şahişti şi schiori fruntaşi au transmis din experienţa lor tinerilor sportivi începători din Orăştie, Sebeş, Petroşani şi din alte localităţi din regiune. Dar nu numai în Hunedoara. In regiunea Craiova sportivii fruntaşi au format 23 echipe model care, mai ales în timpul etapei a I-a au desfăşurat o activitate interesantă în colectivele sportive de la sate. Comisia de organizare a Spartachiadei din oraşul Turda — regiunea Cluj, a acordat o deosebită atenţie acestei probleme. Numeroşi sportivi fruntaşi ca Mareş Vasile de la colectivul Locomotiva, Pataki Iosif şi Soki Iosif de la colectivul Flamura Roşie au vorbit tinerilor din Turda despre rezultatele lor în activitatea sportivă. De asemenea ei au făcut demonstraţii în faţa tinerilor.

Competiţia a contribuit în măsură însemnată ca la probele din cadrul Spartachiadei să participe 3.789 fete din oraşul Turda.

Cupa oraşului Turda

Iată o acţiune interesantă la care au participat sute de tineri sportivi. „Cupa oraşului Turda" — trofeu pus în joc de comisia orăşenească de organizare a Spartachiadei de iarnă a tineretului a cunoscut o largă participare a tinerilor muncitori de la fabricile „Sticla" şi „Cimentul". Intrecerile de patinaj şi săniuţe — prevăzute în această competiţie — au atras şi numeroase fete.

Finalişti ai Spartachiadei de iarnă a tineretului

Iată reprezentanţii unor regiuni la concursurile etapei finale ale Spartachiadei de iarnă a tineretului:

REGIUNEA STALIN

Schi fond-sat.

Junioare: GEORGETA PIPEREA.
Juniori: GH. FILIP.
Senioare: IVANA COJOCARU.
Seniori: NICOLAE IDOR.

Schi fond-oraş.

Junioare: IULIA COTFAS.
Juniori: STELIAN BOTEANU.
Senioare: RODICA TAMPA.
Seniori: GH. VORNICU.

Şah

Băieţi-sat: TEOFIL IORDACHE.
Fete sat: IOANA SANDU.
Băieţi oraş: ION STROIA
Fete oraş: DOINA STOICA.

Tenis de masă:

Băieţi: LADISLAU DANKO, GH. SANIUŢA.
Fete: ANGELA SANDU, LUISE MARKUS

REGIUNEA PLOEŞTI

Tenis de masă:

Băieţi: VICTOR ŞERBAN, GH. IONESCU.
Fete: ELVIRA BATUMI, ANA COCA.

REGIUNEA PITEŞTI

Tenis de masă:

Băieţi: ST. ANTONACHE, ILIE DELEANU.
Fete: OLGA RADULESCU, LIDIA ŞTEFANESCU.

Şah

Băieţi sat: ION ROŞCA.
Fete sat: IOANA NEACŞU.
Băieţi oraş: GH. MINOIU.
Fete oraş: LIDIA RADULESCU.

Schi fond sat:

Juniori: V. ROBU.
Junioare: ELENA NIŢA.
Seniori: C. OPRIŞAN.
Senioare: ELENA SIRBU.

Schi fond oraş:

Juniori: P. VRINCEANU.
Junioare: LIDIA LUCIAN.
Seniori: BAUL ZOLTAN.
Senioare: MARIA DIŢI.

Demnitate omenească

de Haralamb Zincă

In muzeul istoric al raionului Turda, la „Epoca construirii socialismului" se află, printre multe alte vitrine documentare, şi o vitrină a întreprinderii „Industria sîrmei". Sînt expuse aici produsele variate ale fabricii. Ceea ce însă îl face pe vizitator să se oprească şi să privească îndelung vitrina, sînt două machete: una, înfăţişînd clădirea fabricii în anul 1944, cealaltă, înfăţişînd astăzi clădirea uzinei. In felul acesta, trecutul şi prezentul, stau faţă-n faţă, ca două adevăruri de netăgăduit. Aşa cum este şi firesc prezentul domină trecutul prin măreţie, lumină şi încredere în viitor. Privesc cele două machete şi gîndurile-mi aleargă la reportajul ce trebuie să-l scriu despre muncitorii de la „Industria sîrmei". Despre lupta şi viaţa lor, muzeul pomeneşte însă foarte puţin. Privesc machetele şi gîndurile mă poartă către cei care, în primul rînd, au străbătut drumul greu de la trecut la prezent, de la umilinţa impusă de capitalism la înalta demnitate a omului socialist.

★

...Un obuz a explodat în apropiere. Infanteristul nu i-a auzit decît şuieratul sinistru, înspăimîntător, după care, o beznă dureroasă a înghiţit soarele, precum şi cerul senin de toamnă. Cînd s-a trezit şi a privit uimit în jurul său, un doctor, îmbrăcat într-un halat alb, scrutîndu-l batjocoritor pe deasupra ochelarilor, i-a spus:

— Nu te holba aşa ţărănoiule. Zi mersi, că n-ai pierdut decît un ochi... puteai să rămîi şi fără cap...

Speriat, fostul infanterist Costan Ion şi-a dus instinctiv mîinile la bandajul ce-i înfăşura capul şi a înţeles; o schijă îi zdrobise ochiul stîng. Apoi a rămas multă vreme tăcut, îngrozit de situaţia în care se găsea. Tot felul de gînduri negre îl chinuiau fără milă şi ziua şi noaptea, iar o întrebare stăruia în minte ca un glonte de foc. „Cum o să trăiască de acum încolo? Fără meserie, fără familie, fără un ochi? Cum?". Drept răspuns auzea gemetele răniţilor, şi lui i se părea că toată viaţa şi-o va petrece între bocete şi gemete.

...După cîteva luni, îmbrăcat într-o uniformă ponosită de soldat, a părăsit spitalul, plecînd spre Cîmpia Turzii — tîrguşorul în care se născuse. N-avea pe nimeni. Pretutindeni îl întîmpina mizeria şi foametea de după război. A bătut pe la multe porţi în căutare de lucru, dar în zadar. Il chinuia foamea, singurătatea. Mai presus însă de orice, îl înspăimînta gîndul că ar putea să devină un cerşetor... un cerşetor tînăr, căci douăzeci şi unul de ani avea invalidul.

In cele din urmă a bătut şi la poarta „Industriei sîrmii". Pe acea vreme, uzina, peste care trecuse războiul, flămînzea şi ea. Totuşi, coşurile înalte mai fumegau din cînd în cînd, prevestind zile de belşug. Costan Ion a fost primit în fabrică şi trimis să aibă grijă de curăţenia atelierului central. Acolo cît era ziulica de mare, invalidul umbla printre maşini cu făraşul şi mătura, curăţind podelele. La început, treaba ce i se încredinţase îl mulţumea; îşi avea asigurată existenţa. După un timp însă, a început să se uite mai cu luare aminte în jurul său. Astfel, treptat-treptat, a descoperit munca strungarilor, raboterilor, maşinile lor complicate şi undeva, în adîncul sufletului său, a roşit pentru tinereţea ce i se irosea, pentru infirmitatea ce-şi lăsase stigmatul dureros. Tot mai des se oprea în dreptul maşinilor, urmărind cu plăcere şi invidie munca meşterilor. In clipele acelea, singurul ochi îi strălucea puternic, trădîndu-i dorinţa arzătoare.

La o şedinţă sindicală — cam prin anul 1947 — Costan Ion şi-a luat inima în dinţi, s-a ridicat şi a îndrăznit să grăiască:

— Ajutaţi-mă... vreau să mă calific... vreau să învăţ o meserie... vreau să fiu raboter... îmi place... Şi a tăcut. Răspunsul a căzut pe neaşteptate, ca o lovitură de baros. Un oarecare Toth Gheorghe, fost proprietar al unei turnătorii, iar după 23 August pripăşit prin fabrică, a strigat către el:

— La meseria noastră nu-i loc pentru chiori...

Costan Ion a lăsat capul în piept, sleit de amărăciune şi durere. Deznădăjduit, îşi zicea: „Poate că are dreptate... poate aşa mi-e dat să mor, om de serviciu"...

Dar comuniştii din atelier i-au luat apărarea; ei cereau să se încetăţenească în relaţii sentimentul demnităţii omeneşti, al respectului faţă de semenul tău, truditor ca şi tine. Costan Ion a prins curaj, dar mai ales a devenit încrezător în viitorul lui atunci cînd meşterii Ardeleanu şi Axente l-au luat pe lîngă ei, învăţîndu-l meseria de raboter. Invalidul s-a dovedit a fi un ucenic harnic şi talentat.

Astăzi, tovarăşul Costan Ion este cel mai bun raboter al atelierului central de la „Industria sîrmei".

★

De la tînărul inginer Irimieş Iuliu, primit nu de mult în rîndurile candidaţilor de partid, am aflat următoarea întîmplare...

...Prin părţile acestea ale Ardealului, „leveşul" se numeşte o supă preparată uneori şi din maţe de vite. O zeamă de soiul ăsta a fost servită în anul 1942 — ucenicilor din anul trei de la căminul fabricii. Flăcăii au strîmbat din nas; supa răspîndea un miros respingător de murdărie.

— Nu mîncăm, băieţi, a propus revoltat tînărul Oprea Ion.

— Nu mîncăm, a hotărît întregul colectiv.

Au încrucişat braţele şi-au rămas mai departe pe locurile lor, neclintiţi. Vestea „răscoalei" s-a răspîndit cu iuţeala fulgerului. Rău de tot s-a speriat directoarea căminului, doamna Barbu. Fără să mai piardă prea multă vreme, dînsa a raportat imediat colonelului Caba, comandantul întreprinderii. „Moş Teacă", indignat şi el peste măsură, a luat cu asalt sala de mese. Tremurînd de mînie, scoţîndu-şi înainte, bărbăteşte, pieptul slăbănog a întrebat, mai mult zbierînd:

— Ce se întîmplă aici, în unitatea mea?

Acelaşi tînăr, Ion Oprea a răspuns fără şovăială:

— „Leveşul" pute îngrozitor, don-le colonel.

— Cuuum? a ripostat „militarul", ducînd instinctiv mîna la sabie... Indrăzneşti?

— Maţele n-au fost spălate ca lumea — s-a auzit iarăşi glasul liniştit al ucenicului.

După acest răspuns s-a lăsat o tăcere grea, apăsătoare, în care vreme „marele comandant" îşi aduna gîndurile; era limpede ca lumina zilei, epoleţii îi cereau să ia o hotărîre demnă de un ofiţer superior. A răcnit şi mai tare:

— Eu, colonelul Caba, ordon să mîncaţi!

Ucenicii însă continuau să rămînă neclintiţi: atitudinea comandantului îi îndîrjise şi mai mult. Unul singur doar, speriindu-se, a pus mîna pe lingură şi a început să înghită mecanic, cu sorbituri enervate.

— Bravo, Vancea — a încercat colonelul să-i mulţumească, dar, în aceeaşi clipă, ucenicului i s-a făcut rău.

Derutat, negăsind o soluţie mai potrivită, „strategul" a poruncit:

— Să vie corpul de gardă! Fuga marş!

Soldaţii au venit în pas alergător, cu baionetele pregătite de atac.

— Vă învăţ eu minte, netrebnicilor — ameninţa într-una colonelul.

Ucenicii au fost închişi într-o magazie întunecoasă şi umedă, unde au fost lăsaţi să flămînzească. Timpul trecea greu, dar tinereţea ucenicilor nu s-a dat bătută. Cine ştia să cînte, a cîntat; iar cine ştia să joace, a jucat. Mai cu seamă Ion Oprea ştia să joace cu multă pricepere tot felul de dansuri populare.

După douăzeci şi patru de ceasuri, tinerii au fost eliberaţi. Flămînzi cum erau, au hotărît să se încoloneze şi s-o pornească cîntînd (numai aşa puteau părăsi incinta fabricii) către cel mai apropiat birt. Incolonaţi au plecat, încolonaţi s-au înapoiat. La înapoiere însă au dat peste colonelul Caba, care-i aştepta clocotind de furie.

— Unde aţi fost? Cine v-a dat voie? Drept pedeapsă ordon să fiţi tunşi... tunşi cu maşina zero... Fuga marş...

Conform ordinului dictat de marele „strateg", băieţii au fost tunşi. Numai unul singur nu s-a lăsat tuns — Ion Oprea...

...L-am ascultat cu luare aminte pe Irimieş Iuliu, atras mai cu seamă de îndrăzneala ucenicului Ion Oprea. Curios, l-am întrebat:

— Dar pe Oprea unde-l pot găsi?

— Pe Oprea?! — a izbucnit în rîs inginerul. Zilele trecute îl puteai găsi în Egipt, ori în Liban, nu ştiu sigur...

— Stai... stai... cum vine asta. în Liban. Nu cumva îţi rîzi de mine?

Irimieşu m-a privit cu ochii săi mici, şi-a scos şapca pentru a-şi trece degetele prin părul rar, apoi mi-a vorbit:

— Nu glumesc... este unul dintre cei mai buni balerini ai Ansamblului C.C.S. Şi-a terminat studiile în Uniunea Sovietică, la Leningrad, iar astăzi este solul artei noastre populare peste hotare... Şi nu trebuie să ne mire; mai toţi ucenicii din vremea domniei colonelului Caba au ajuns astăzi oameni întregi; ingineri, tehnicieni, artişti... Eu sînt inginer, Iasof Andrei este de asemenea inginer la Sibiu, Ion Oprea...

Inşiruirea de nume şi de profesiuni de înaltă calificare a continuat multă vreme, iar eu îl ascultam, spunîndu-mi în gînd: „Domnia colonelului Caba! Bine zis! Ce s-ar fi ales din aceşti ucenici, dacă blestematul de „Moş Teacă" ar fi izbutit să le stîlcească sufletele, să le înfrîngă demnitatea omenească?".

★

Răsfoind ziarul raional „Turda Nouă" am întîlnit un reportaj ce mi s-a părut interesant din mai multe puncte de vedere. Autorul relata destul de inedit viaţa şi munca tînărului laminorist Guşe Ioan. Materialul captivîndu-mă, mi-am spus: „Nu plec de la „Industria sîrmei", pînă nu-l cunosc şi pe Guşe Ioan".

In ziua cu pricina, eroul nostru lucra în schimbul doi. L-am găsit abia spre seară la locul său de muncă, în secţia de laminoare.

Mă opresc şi urmăresc cu plăcere munca bărbătească a oamenilor. Cuptorul este încins; vîlvătăi de foc lîng într-una un „butuc" de oţel. O „coşarcă", anume făcută, scoate „butucul" incandescent din strînsoarea flăcărilor şi-l predă laminoriştilor. Aceştia, cu o iuţeală uimitoare, îl introduc în valţurile laminorului, care-l strîng cu bucurie, lungindu-l cît un şarpe înfricoşetor. De trei ori îi e dat metalului înroşit să treacă prin valţurile nemiloase, în care vreme, se lungeşte şi mai mult, de nerecunoscut. „Butucul" a devenit o bară lungă, subţire. Bara aceasta alunecă frumuşel pe un jghiab, pînă la maşina de tăiat ţagle. Aici, „şarpele de foc" este tăiat în trei părţi egale...

Guşe Ioan, un tînăr nu prea înalt, cu o faţă severă de om ce înfruntă zilnic tăria oţelului, vorbeşte cu mine liniştit, fără să-şi ia privirile de la „şerpii" ce se încolăcesc mereu în jurul laminoriştilor din echipa pe care o conduce.

— Am citit reportajul despre dumneata, apărut în „Turda Nouă" — încep eu discuţia — şi aş vrea...

— Aha, care va să zică l-ai citit? — îmi retează el avîntul profesional.

— Da, da, l-am citit — continui eu cu îndrăzneală, deslușind în glasul său o profundă nemulţumire.

— Uite, tovarăşe, să fim serioşi.

Cu o asemenea propunere categorică nu puteam decît să fim de acord.

— Să fim, tovarăşe Guşe...

— Atunci uite ce este, aşteaptă o clipă... Se depărtează. Pesemne că ceva l-a nemulţumit în munca echipei sale. Il văd dînd îndrumări scurte, energice, după care, se reîntoarse lîngă mine...

— Da, frate dragă, tovarăşul de la „Turda Nouă" a scris un reportaj despre mine.

— Frumos reportaj — încerc eu să apreciez lucrarea confratelui meu.

— O fi... numai că dumnealui, autorul, nici n-a stat de vorbă cu mine, nici nu ştiu cum arată la faţă. Şi te întreb, de unde dracu' o fi scos toate datele despre mine?

Inţeleg dintr-o dată situaţia hazlie în care mă găsesc. Inghit noduri peste noduri, în vreme ce Guşe îmi zîmbeşte destul de ironic...

— Zi şi dumneata, cum vine asta? Eu am terminat şcoala la Reşiţa, iar dumnealui scrie că am terminat-o la Hunedoara... Mai scrie că în ziua sosirii mele aici am intrat în atelier timid, şovăind... Nu-i adevărat frate, şi iată de ce. Şcoala am terminat-o la Reşiţa, dar practica am făcut-o aici, aşa că fabrica-mi era cunoscută. Deci?

Laminoristul îmi aruncă o privire severă, mustrătoare. „De ce taci, tovarăşe?" Da, urît m-a băgat la apă confratele de la „Turda Nouă". Incerc o ieşire, spunînd:

— Ce ai de gînd să faci?

— Să-i scriu acestui autor, să-i arăt că n-a făcut bine ceea ce a făcut, că oamenii noştri citesc ziarul şi judecă, iar atunci cînd e vorba de apărat ziarul lor, nu rămîn cu braţele încrucişate.

Am plecat de la laminoare îngîndurat. Cuvintele pline de demnitate, ale laminoristului „oamenii citesc ziarul şi judecă" mi-au pătruns în inimă ca un adevărat avertisment.

★

Mă însoţeşte prin fabrică un tînăr înalt, voinic, cu o faţă plăcută de copil îngîndurat. E un tînăr ziarist de la „Turda Nouă", care s-a oferit să mă conducă cu bucurie prin atelierele întreprinderii. De la bun început, am putut să-mi dau seama că tînărul însoţitor nu este străin de oamenii atelierelor, de problemele lor. Mai cu seamă, strungarii de la atelierul central manifestau faţă de ziarist, un deosebit interes; îl înconjurau cu dragoste, îi strîngeau mîna, îl băteau prieteneşte pe umăr, în vreme ce acesta zîmbea melancolic, de parcă ar fi trăit în gînd amintiri frumoase, de neuitat.

Intr-un cuvînt, am simţit că atmosfera creată în preajma însoţitorului meu, nu mă poate lăsa indiferent. Intr-o clipă de răgaz, am constatat cu naivitate:

— Te cunosc oamenii, tovarăşe!

— Cum să nu mă cunoască doar mi-am făcut ucenicia aici?!

— Cum adică, cea de ziarist?

— Mai întîi cea de strungar, apoi cea de ziarist.

Răspunsul fusese prompt şi-mi plăcuse; mai cu seamă că, fără să vreau, îmi şi imaginasem instantaneul de faţă. Incepea partea cea mai dificilă, aş spune cea mai neplăcută. „Cum să descoşi un ziarist, adică un confrate, fără să simtă că ai intenţia să-l „torni" într-un reportaj?" Totuşi l-am descusut (Cer iertare, pe această cale, tovarăşului Cordoş Ion, dar n-am avut încotro) şi am aflat date interesante.

...Incă în anii războiului, copil fiind, a rămas orfan. Tatăl — ceferist de meserie — fusese zdrobit între tampoanele unui tren de marfă. O doamnă „milos-

Continuare în pag. 4-a

De peste HOTARE

Despre o nouă firmă a capitalismului * Spaak consideră necesară recunoașterea R.P. Chineze * „Pactele militare nu preîntîmpină războiul" * Wolfgang Seiffert despre lupta tineretului vest-german

În problema dezarmării pot fi obținute rezultate favorabile

— Sondajul internațional al Radiodifuziunii poloneze —

Radiodifuziunea poloneză a organizat recent un sondaj internațional în problema dezarmării. Numeroase personalități străine au răspuns și continuă să răspundă la întrebările puse.

ERNEST T. WEIR
președintele întreprinderii „National Steel Corporation" din S.U.A.

„Cred că discuțiile despre dezarmare sînt valoroase, dar aceasta este o problemă vastă și grea, care trebuie examinată pornind de la considerentul că numai prin conferințe și tratative care vor necesita timp pot fi obținute rezultate favorabile. Pentru aceasta este necesar ca ambele părți să se convingă că apropierea pe care o constată radiodifuziunea poloneză în sondajul întreprins de ea are o bază reală. Deoarece s-a putut vedea că pot fi realizate acorduri pentru soluționarea pașnică a unor probleme urgente, cred că dezarmarea treptată se va realiza în mod inevitabil".

Dr. GEORGE BELL
episcop de Chichester

„Neîncrederea reciprocă și teama marilor puteri constituie principalul obstacol în calea stabilirii unei păci juste și trainice. Pentru a se pune capăt neîncrederii sînt indispensabile eforturile egale și concesii reciproce între marile puteri, în reglementarea atît a problemelor dezarmării cît și a altor probleme politice importante. Sînt convins că este posibil un acord privitor la dezarmarea controlată și la interzicerea armelor de exterminare în masă, dacă ambele părți participă la tratative cu hotărîrea de a reduce toate forțele la un asemenea nivel încît nici una din părți să nu fie superioară nici în ce privește numărul oamenilor din forțele armate regulate înzestrate cu armament clasic, nici în ce privește deținerea și controlul asupra armelor atomice. Un astfel de nivel consimțit ar trebui să fie cel mai scăzut posibil și să aibă drept ultim țel interzicerea războiului. In legătură cu un acord privitor la interzicerea tuturor armelor de exterminare în masă, inclusiv bombele atomice și cu hidrogen, cuprinzînd o clauză privitoare la inspecția internațională și control care să asigure securitatea tuturor popoarelor, eu mă declar cu hotărîre pentru interzicerea experiențelor cu arme nucleare".

HALLDOR LAXNESS,
cunoscut scriitor islandez, laureat al premiului Nobel pentru literatură

Problema care se pune este cum să scăpăm de politicienii războiului. Nici un efort nu trebuie să fie precupețit de oamenii de bună credință în vederea întăririi frontului comun al omenirii în lupta mondială împotriva oamenilor de stat partizani ai războiului, a militariștilor sau altor asasini văditi sau posibili ai omenirii.

D-na ROSALINDA VON OSSIETZKY-PALM

Deoarece ați avut amabilitatea să-mi cereți părerea în legătură cu problemele păcii și cu modul în care ar putea fi înlăturat pericolul războiului, eu voi răspunde potrivit punctului de vedere tradițional al lui Karl von Ossietzky, care exprimă atitudinea fiecărui pacifist adevărat.

Nu va fi pace în lume pînă ce marile puteri nu se vor întîlni din nou în jurul mesei verzi, fără să țină seama de ostilități politice ascunse care interesează prea puțin popoarele lumii, pentru care cea mai vitală chestiune este pacea — cu alte cuvinte acordul între statele din vest și est asupra controlării dezarmării, interzicerii armelor atomice, precum și a experiențelor cu arme nucleare

LEOPOLD INFELD
profesor la Universitatea din Varșovia, fost colaborator al lui Albert Einstein

Ca răspuns la întrebările dvs., trebuie să spun că pentru mine nu poate fi nici o îndoială că pentru sănătatea și securitatea omenirii una din nevoile cele mai urgente este să se pună capăt experiențelor cu arme atomice și să fie interzisă folosirea acestor arme.

Sînt bucuros să particip la orice mișcare care poate aduce mai aproape realizarea speranțelor și cererilor tuturor oamenilor care iubesc pacea și se îngrijesc de viitorul copiilor lor. Este timpul să se ia primele măsuri concrete și noi trebuie să cerem ca marile puteri să se întîlnească pentru a o face.

Pentru o reprezentare justă a partidelor în parlamentul italian

ROMA 22 (Agerpres).—Agenția France Presse anunță că în cadrul dezbaterilor care au avut loc la 21 martie, Camera deputaților a Italiei a aprobat cu 406 voturi, contra 61 și o abținere proiectul de lege cu privire la modificarea legii pentru alegerile legislative. Proiectul de lege aprobat de cameră, și care urmează să fie luat în discuție zilele acestea și de Senat, prevede suprimarea sistemului anti-democratic al „alianțelor" între partide, precum și anumite modificări ale legii electorale din 1948, menite să asigure o mai justă reprezentare a partidelor în parlament. Modificarea în acest sens a legii electorale a fost cerută de masele populare din Italia și de reprezentanții partidelor de stînga din parlament încă din 1954.

Cuvîntarea lui Guy Mollet

PARIS 22 (Agerpres). — Președintele Consiliului de Miniștri al Franței, Guy Mollet, a rostit la 22 martie o cuvîntare la un dejun oferit de sindicatul presei pariziene.

Referindu-se la problema Africii de nord, Guy Mollet a declarat că Franța trebuie să procedeze neîntîrziat la „reînoirea structurii teritoriilor ei de peste mări" și să pună „bazele unei noi Uniuni franceze". El a arătat că problemele nord-africane se află în centrul atenției guvernului francez.

Caracterizînd măsurile luate de guvernul francez în Algeria, Guy Mollet a subliniat că guvernul său „va tinde spre o mai strînsă coordonare a politicii occidentale în Africa de nord și în Orientul Apropiat". „In ceea ce privește pactul de la Bagdad — a adăugat Guy Mollet — guvernul francez poate doar să ia notă de existența acestuia".

In continuare Guy Mollet a declarat că în cursul recentei sale întrevederi cu primul ministru al Angliei, Eden, s-a realizat „o remarcabilă unitate de păreri în privința necesității de a se acorda o mai mare importanță activității economice în Orientul Apropiat, ca și în alte regiuni ale lumii".

A. I. Mikoian a sosit la Caraci

KARACI 22 (Agerpres). — TASS transmite: La 22 martie, A. I. Mikoian, prim vicepreședinte al Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. și persoanele care îl însoțesc, au sosit la Karaci pentru a participa la festivitățile cu prilejul proclamării Republicii Pakistan.

Conferința în problemele organizării „Institutului răsăritean de cercetări nucleare"

MOSCOVA 22 (Agerpres). — TASS transmite: La 22 martie, în cadrul conferinței în problema organizării „Institutului răsăritean de cercetări nucleare" au fost discutate rapoartele prezentate de prof. D. Blohințev, S. Țarapkin, membru al colegiului Ministerului Afacerilor Externe al U.R.S.S. și acad. A. Topciev, în problemele legate de organizarea Institutului răsăritean de cercetări nucleare.

Conferința își continuă lucrările.

Dezbateri de politică externă în senatul belgian

BRUXELLES 22 (Agerpres). — TASS transmite: In legătură cu discutarea bugetului Ministerului Afacerilor Externe, în senatul belgian au avut loc dezbateri cu privire la politica externă. In încheierea dezbaterilor a luat cuvîntul ministrul Afacerilor Externe al Belgiei, Spaak.

Ocupîndu-se de problema recunoașterii Republicii Populare Chineze, Spaak a declarat că din punctul de vedere al intereselor Belgiei și din punctul său de vedere personal, el consideră necesară „recunoașterea Chinei comuniste". Spaak a lăsat însă să se înțeleagă că se abține de la orice acțiuni în această direcție, deoarece asemenea acțiuni nu ar fi pe placul cercurilor influente din S.U.A. „Noi, care ne aflăm departe de Extremul Orient — a spus Spaak — nu trebuie să ignorăm faptul că Statele Unite manifestă un interes deosebit pentru această parte a lumii".

Vicepreședintele Indiei:

Țările Asiei vor să fie libere și independente

DELHI 22 (Agerpres) — Luînd cuvîntul la 20 martie cu prilejul deschiderii sesiunii Consiliului indian pentru problemele sociale, care a avut loc în orașul Patna, Radhakrishnan, vice-președintele Indiei, a declarat că în interesul păcii și libertății generale marile puteri trebuie să năzuiască spre colaborare pașnică.

Referindu-se la politica externă a Uniunii Sovietice, Radhakrishnan a declarat: „Ar fi nerezonabil să se considere că Uniunea Sovietică caută să asigure victoria mondială a comunismului prin metode de violență. Dacă vom persista în neîncrederea noastră, vom fi vinovați de continuarea strategiei războiului rece. Poporul va acuza marile puteri că acționează pornind de la premiza inevitabilității unui nou război".

Acum, a spus Radhakrishnan, cînd contactele între lumea comunistă și cea necomunistă se întăresc și cînd Uniunea Sovietică manifestă o mare simpatie față de diferitele mișcări socialiste „este timpul să renunțăm la vechile noastre idei schematice despre Uniunea Sovietică și să căutăm să obținem o și mai mare înțelegere cu aceasta".

Criticînd pactele militare, Radhakrishnan a subliniat că ele nu numai că nu preîntîmpină cîtuși de puțin războiul, dar îl fac mai probabil. Vorbind despre situația din Asia și Africa, el a spus: „Țările Asiei și Africii, care pînă nu de mult erau supuse dominației coloniale, se tem, firește, de amestecul străin și de o nouă dominație colonială. Ele vor să existe ca țări libere și independente".

NOUTĂȚI DESPRE TINERETUL LUMII

Forțele antimilitariste sînt considerabile

VARȘOVIA 22 (Agerpres). — Ziarul „Sztandar Mlodych", organul Comitetului Central al Uniunii Tineretului Polonez, a publicat un interviu acordat corespondentului său din Berlin de Wolfgang Seiffert, activist al organizației Tineretului Liber German din Germania occidentală — organizație interzisă în această parte a Germaniei. Seiffert, care fusese condamnat la patru ani închisoare și care a fost pus în libertate acum cîtva timp în urma protestelor opiniei publice democrate din întreaga Germanie, a arătat că motivul arestării sale și a altor tineri progresiști din Germania occidentală, este lupta pe care o duc împotriva remilitarizării Germaniei occidentale, pentru pace și unificarea Germaniei.

El a declarat că în Germania occidentală criminalii de război naziști se bucură de libertate deplină și ocupă posturi importante în stat, în timp ce organizațiile progresiste sînt supuse celor mai crunte persecuții.

Vorbind despre lupta tineretului vestgerman împotriva remilitarizării, Seiffert a spus: „In timp ce eram în închisoare mă bucuram aflînd că lupta tineretului german împotriva politicii de război ia o amploare crescîndă. Forțele antimilitariste din Germania occidentală sînt considerabile. Cei 600.000 de tineri membri ai sindicatelor se opun hotărît remilitarizării. Aproximativ 10.000 de membri ai organizației tineretului socialist, ai uniunii socialiste a studenților, ai organizației tinerilor iubitori ai naturii și, în primul rînd, ai Tineretului Liber German se pronunță cu toții împotriva politicii antinaționale a guvernului de la Bonn. Forțele noastre sporesc ca rezultat al realizărilor oamenilor muncii din R. D. Germană unde tineretul este stăpîn al țării sale".

Se întărește unitatea tineretului

BONN 22 (Agerpres). — TASS transmite: La 20 martie a avut loc la Köln o ședință a conducerii centrale a organizației social-democrate de tineret „Tinerii socialiști". In cadrul ședinței a fost adoptată o rezoluție îndreptată împotriva introducerii serviciului militar general obligatoriu, proiectată de guvern. In rezoluție se subliniază că planul introducerii serviciului militar general obligatoriu este în contradicție flagrantă cu eforturile întreprinse pe plan internațional în vederea dezarmării. In continuare în rezoluție se arată că pacea în întreaga lume poate fi asigurată nu cu ajutorul unor noi divizii, ci prin dezarmare generală pe scară largă.

La Elmstein (Renania-Palatinat) a avut loc o conferință regională a organizației de tineret „Prietenii naturii". Participanții la conferință au adresat conducerii centrale o rezoluție de protest împotriva introducerii serviciului militar general obligatoriu.

După cum anunță ziarele, participanții la congresul organizației din Hessen-ul de sud a P.S.D.G., precum și delegații la conferințele social-democrate din Düsseldorf, Lübeck, Köln și Dinslaken au protestat împotriva poziției neconsecvente a majorității fracțiunii P.S.D.G. din Bundestag, care a votat pentru includerea complotărilor militare în constituția vest-germană.

Conferința fruntașilor

PRAGA 22 (Agerpres).— Ceteka transmite: In zilele de 20 și 21 martie s-a desfășurat la Praga conferința fruntașilor din brigăzile de tineret care au plecat la începutul anului 1955 la valorificarea pămînturilor înțelenite. La conferință au participat peste 700 de tineri și tinere. Raportul la conferință a fost prezentat de F. Kord, locțiitor al ministrului Gospodăriilor de stat al Cehoslovaciei.

Luînd cuvîntul în cadrul discuțiilor la raport, A. Novotny a arătat marile sarcini care stau în fața tineretului în domeniul sporirii producției agricole în anii celui de-al doilea cincinal.

In lupta pentru un învățămînt democratic

TOKIO 22 (Agerpres).— TASS transmite: Postul de radio Tokio anunță că Federația japoneză a organelor autonomiei studențești a dat publicității o declarație în care, în numele celor 180.000 de studenți membri ai federației, a luat atitudine împotriva intenției guvernului de a schimba în rău actualul sistem al învățămîntului din Japonia. In declarație se spune că „împreună cu toți oamenii iubitori de libertate, studenții japonezi vor apăra cu dîrzenie sistemul democratic al învățămîntului".

După cum s-a mai anunțat recent, împotriva acestei intenții a guvernului a luat atitudine și un numeros grup de cunoscuți profesori universitari din Japonia.

SCURTE ȘTIRI

LONDRA: La Londra a avut loc ședința ordinară a subcomitetului Comisiei O.N.U. pentru dezarmare. A prezidat reprezentantul U.R.S.S., A. A. Gromîko.

Ședința următoare a fost fixată la 26 martie.

NEW YORK: La 21 martie, secretarul de stat al S.U.A. Dulles, s-a înapoiat la Washington, după vizita făcută în cîteva țări din Asia.

GENEVA: După cum anunță ziarele elvețiene, autoritățile din cantonul și orașul Geneva au acceptat invitația Sovietului orășenesc de deputați ai oamenilor muncii din Moscova de a vizita Moscova la începutul lunii mai a.c. Delegația va fi condusă de E. de Senarolens, președintele Consiliului de Stat al Genevei (guvernul cantonului).

PEKIN: Mareșalul So Lun, locțiitor al premierului Consiliului de Stat al R.P. Chineze, a plecat spre Caraci, unde va lua parte la festivitățile proclamării Republicii Pakistaneze. Mareșalul So Lun este însoțit de Ghem Biao, noul ambasador al R.P. Chineze în Pakistan.

WASHINGTON: După cum anunță agenția United Press, greva muncitorilor de la cele 40 de uzine ale societății „Westinghouse Electric Corporation" a luat sfîrșit la 20 martie prin satisfacerea parțială a revendicărilor muncitorilor.

BERLIN: La 24 martie se deschide la Berlin cea de a treia conferință a Partidului Socialist Unit din Germania. Pe ordinea de zi a conferinței figurează raportul lui Walter Ulbricht, prim-secretar al C.C. al P.S.U.G., intitulat „Cel de al doilea plan cincinal și construirea socialismului în R.D. Germană" și raportul intitulat „Rolul puterii muncitorilor și țăranilor din R.D. Germană", care va fi prezentat de Otto Grotewohl.

Decada dramaturgiei originale

Intre 20 și 30 mai, Ministerul Culturii organizează în Capitală „Decada dramaturgiei originale" la care vor participa teatrele din regiunile țării.

„Decada dramaturgiei originale" are drept scop stimularea colectivelor de teatru, aprecierea repertoriului original și popularizarea în rîndurile spectatorilor a succeselor dobîndite de teatru în interpretarea dramaturgiei originale.

Se vor acorda premii pentru cele mai bune spectacole, precum și pentru cele mai valoroase realizări artistice ale regizorilor, actorilor și pictorilor scenografi.

In zilele Decadei, în timp ce teatrele din regiuni se vor afla în Capitală, teatrele din București vor organiza turnee în țară.

(Agerpres).

Informație

Cîntăreții iugoslavi Nada Puttar și Drago Bernardici au dat joi seara la Ateneul R.P.R. un recital care a cuprins piese vocale de Marcello, Scarlatti, Monteverdi, Mozart, Donizetti, Schubert, Brahms, Verdi, Saint-Saens, Glinka, Borodin, Richard Strauss, Rahmaninov, Tajeevic.

Acompaniamentul la pian a fost susținut de Ion Filionescu.

La recital a asistat N. Vujanovici, ambasadorul R.P.F. Iugoslavia la București.

Publicul a aplaudat călduros pe artiștii iugoslavi.

SPORT

● Intre 27 martie și 30 aprilie se va desfășura în Amsterdam un mare turneu internațional de șah pentru desemnarea jucătorului care va întîlni în anul 1957, la Moscova, pe Mihail Botvinik, actualul deținător al titlului mondial. La acest turneu participă 10 dintre cei mai buni șahiști din lume calificați în urma turneelor interzonale desfășurate în ultimii 2 ani. Uniunea Sovietică va fi reprezentată de marii maeștri: Vasili Smîslov, David Bronștein, Paul Keres, Tigran Petrosian, Efim Gheller și de Boris Spasski. Ceilalți 4 participanți sînt marii maeștri Oscar Panno și Herman Pilnik (Argentina), Laszlo Szabo (R.P. Ungară) și Miroslav Filip (R. Cehoslovacă).

In cadrul turneului se vor desfășura în total 18 runde, fiecare participant urmînd să joace cîte 2 partide cu ceilalți.

● Echipa selecționată de fotbal a juniorilor din R.P.R. care va participa la turneul internațional de la Budapesta a întîlnit joi pe stadionul Dinamo, într-un meci de antrenament, echipa C.C.A. Intîlnirea s-a terminat cu scorul de 4—3 (2—2) în favoarea formației militare. Tinerii fotbaliști au opus o rezistență serioasă echipei divizionare, remarcîndu-se printr-un joc eficace și o apărare destul de solidă. Pentru juniori au marcat Publik (2) și Mateianu, iar pentru C.C.A., Tătaru, Zavoda I, Alexandrescu și Bone.

LUPUL TOT LUP RĂMÎNE...

Parafrazînd evanghelistul, d. Theodore Repplier strigă către cele patru vînturi: „Saltă și te bucură lume că fericirea „capitalismului popular" peste tine a răsărit".

Theodore Repplier are toate motivele să se agite pentru că este nenorocosul scornitor al noțiunii de „capitalism popular" și totodată președintele Consiliului american pentru problemele publicității. In această calitate, d. Repplier a adunat tot soiul de curiozități fotografice, le-a dichisit — ca să nu zicem măsluit — în birourile organizației sale, le-a adunat pe panouri și le dă drumul în lume în cadrul expoziției „capitalismului popular american". Emoționat, a împachetat în grabă rodul imaginației sale înfierbîntate și zilele acestea — adevărat moment istoric zguduitor — îl expediază către Japonia, Asia de sud-est, India, Orientul Mijlociu și, în cele din urmă, Europa apuseană.

Se întîmplă adeseori ca rudele apropiate ale unui bătrîn muribund să încerce disperate, cu ajutorul baloanelor de oxigen, să-i prelungească artificial viața. Omul e virtual mort, dar rudele sînt încăpățînate. Russel Davenport și Adolf Berle sînt astfel de rude încăpățînate ale capitalismului monopolist. Vor pasă-mi-te acești pseudo teoreticieni să dovedească că în capitalism bogații nu devin mai bogați și săracii mai săraci, așa cum a explicat Marx. Potrivit teoriilor lor America vrea să demonstreze lumii că nu trebuie neapărat să aleagă între „capitalismul vechi" și comunism, deoarece au în față o „a treia cale", calea „capitalismului popular și democratic".

Conform teoriilor celor doi, vechiul capitalism s-a schimbat. A apărut unul „nou". Secolul nostru n-a fost martorul revoluției socialiste făcute de sute de milioane de oameni, ci al „revoluției capitaliste" dospită în minți înfierbîntate. Economia americană s-ar fi eliberat de dominația Wall-Street-ului și a marelui bussines și s-ar fi democratizat în așa chip încît a ajuns un capitalism „al poporului, făcut de popor și pentru popor". „Capitalismul popular" ar avea o economie echilibrată cu folosirea complectă a brațelor de muncă. La minciuni este însă lesne să-i tragi de mînecă pe economiști aducîndu-i la realitate cu cîteva vorbe: șomaj, greve, amestecul direct al trusturilor în politica economică a S.U.A. Este destul să amintim pripiților domni Davenport și Berle că S.U.A. au 11 milioane de șomeri totali sau parțiali, că numărul grevelor crește de la an la an, că trusturile de armament înrîuresc — ca să fim gingași — politica Departamentului de Stat. Atunci unde este „noutatea"? Cum poate fi dat un muribund drept Făt-Frumos cu paloș de foc? Ce este nou în acest „capitalism popular"? Cine poate crede în basmul „societății fără clase" cînd există milioane de șomeri și milioane de greviști? Sau poate că Dupont e somer și Rockefeller grevist? Nu ne-ar mira din partea organizatorilor expoziției „capitalismului popular" să vedem într-o fotografie pe miliardarul X dormind pe caldarîm sau pe Y într-un pichet de grevă. Nu e America țara tuturor posibilităților?

Adolf Berle, obișnuit cu limbajul sibilinic al Departamentului de Stat al cărui subsecretar a fost o vreme, afirmă: „capitalul și capitalismul dăinuie; capitalistul își trăiește ultimele clipe".

Dacă ar mai fi trăit răposatul Trahanache ar fi exclamat cam așa:

— „Bravos neică, ne-am procopsit. O soțietate capitalistă fără capitalist, care va să zică există și poate".

Unde au dispărut capitaliștii oare și cine deține capitalul? Onorabilii Repplier, Berle, Davenport et Company încearcă să răspundă, afirmînd că în S.U.A. „opt milioane de cetățeni posedă acțiuni de bursă". Ei, și? S.U.A. numără însă peste 166 milioane de locuitori; prin urmare 158 milioane nu sînt acționari neavînd fericirea de a fi „capitaliști populari". Tot în S.U.A. există 11 milioane de șomeri care, fără îndoială, nu au nici o acțiune de bursă. Și apoi ce contează acești proprietari a două-trei acțiuni față de Ford și ceilalți mari monopoliști posesori a pachete întregi. Oricît ar fi oamenii de naivi n-or să poată fi convinși niciodată de „egalitatea" dintre Ford și oricare muncitor american.

Dar să revenim la expoziția cu „capitalismul popular" destinată, potrivit ziarului „Neue Zürcher Zeitung", vizitatorilor „care nu știu nimic despre America" și care nu va merge niciodată (de ce oare?) prin Statele Unite. Despre ea relatează Nicolas Chatelain, trimisul special al lui „Figaro" la Washington.

Spicuim:

„Ajungem astfel la punctul culminat. Este vorba de „casa 1956". Toată din oțel și material plastic. Lalele în ghivece, împodobesc fațada. In interior există de toate: un aparat mare de televiziune, un aparat telefonic galben auriu, crăiți trandafirii pe o mașină de gătit electrică, mașină de spălat, dispozitivul pentru arderea gunoaielor, cuptorul automat cu lumină interioară și etajere pentru cărțile de bucate.

Crătițile au toate fundul găurit, desigur pentru a nu ispiti pe vizitatori să le ia cu ei.

Pe fereastră se vede peluza grădinii și un automobil în două culori în garajul particular. Cine locuiește în acest cadru minunat? O aflăm imediat. „Vă prezentăm pe Ed. Barnes, capitalist american". Ed. este muncitor la U.S. Steel. El arborează zîmbetul larg al satisfacției permanente".

După ce mai dă o serie de amănunte, ziaristul francez conchide cu neîncredere: „ — culorile ...sînt totodată tot atît de ireale ca un miraj".

Cele de mai sus se petrec într-o expoziție. Iată ce transmite însă din New Orleans, Agenția United Press: „Un băiat de șase ani a murit astăzi de foame în acest oraș renumit pentru produsele sale culinare. Poliția a declarat că un frate mai mare al băiatului se află într-o stare critică din cauza subnutriției. Doamna Banghman, mama copiilor a declarat că soțul ei docher, este șomer... că mai au 6 copii și că ea a hrănit familia cu cei 7 dolari pe care-i primește săptămînal de la biserică.

Iată o altă știre:

„După cum relatează agenția Reuter, oțelăriile americane U.S Steel Corporation au anunțat că în 1955 au înregistrat beneficii „record" care s-au cifrat la peste 370 milioane dolari. Acționarii societății au încasat și ei dividente „record". Deși a realizat mari beneficii această societate a refuzat în cursul anului 1955, să satisfacă revendicările de salarii ale muncitorilor săi, ceea ce a provocat o grevă la care au participat 25.000 de muncitori ai uzinelor „U.S. Steel Corporation".

Ed. Barnes este muncitor la aceeași „U.S. Steel Corporation" la care au fost anul trecut 25.000 de greviști din pricina salariilor proaste. numai atît și ar dovedi netemeinicia „capitalismului popular".

Dar să admitem și absurdul. De ce n-ar exista în „țara minunilor" și un Ed. Barnes, „muncitor-capitalist", împodobit și înzorzonat?

In definitiv și lacheul regelui este plin de fireturi, cu uniforme strălucitoare, cu coif „a la Napoleon", dar nu-i trece prin cap să-și spună rege. Barnes locuiește într-o casă de capitalist și se dă ca atare. E destul însă ca regele să izgonească valetul și patronul să-l dea afară pe Barnes, ca asemănările să se șteargă și să se vadă prăpăstiile reale. E suficient ca „bosul" să-l concedieze pe Barnes, ca el să devină șomer ca oricare din cei cîteva milioane de șomeri americani. Admit deci că Barnes sau un alt „muncitor — acționar-capitalist" e stăpînul unei minunății ca cele descrise de corespondentul lui „Figaro". Ei și! Dovedește, „cazul Barnes", că s-a schimbat capitalismul, că este încă o forță, că evoluează? Dovedește oare că toți muncitorii devin capitaliști? Dacă ar fi așa, ciudate obiceiuri au acești capitaliști; fac greve (ziarele aduc mereu vești despre grevele din uzinele americane), probabil din distracție? Sînt șomeri, bat străzile și cer pîine. Ori poate că economiștii năstrușnici or să schimbe și numele șomajului în rentă ori „cîștig de la moșie" și pe șomeri în niște capitaliști extravaganți, care din originalitate dorm pe caldarîm, scormonesc în gunoaie și mănîncă drept delicatese piftele din bojoci de vacă? Dacă i se schimbă numele capitalismului devine el oare mai bun, mai puțin odios? Capitalistul american s-a transformat el oare din zaraf în apostol, împărțindu-și talanții în piață?

„Tribune des Nations" ne vorbește foarte pe larg despre niște împrejurări care spulberă aceste trucuri. In Canada domnește o vie îngrijorare față de pătrunderea masivă a capitalului american în economia canadiană. Investițiile directe americane au atins 33% din totalul investițiilor din economia Canadei, iar dacă se adaugă și cumpărarea de către persoane particulare a unor valori canadiene se ajunge la 44%. In unele sectoare ca cel electrotehnic, metale neferoase și produse chimice, capitalul american ajunge la 52—58%. Și investițiile americane cresc, o parte a venitului național canadian (circa 50%) trece în buzunarele capitalismului american.

Exemplul Canadei a fost luat întîmplător. Aceeași situație e în Turcia, Grecia, în unele țări din Orientul Mijlociu, în Vietnamul de sud etc.

După cum se vede, cu tot numele schimbat, capitalismul își păstrează aceleași năravuri de capitalism: goana după profituri, inrobirea popoarelor, adică colonialism de modă nouă, expansiune imperialistă bazată pe sărăcirea maselor.

Atunci unde este noutatea, unde este transformarea radicală a capitalismului, evoluția spre prosperitatea trîmbițată de capitaliștii și economiștii americani?

Cîntecul despre capitalismul înfloritor, despre americanul de rînd milionar, nu e nou. S-a mai cîntat puțin înainte de criza uriașă din 1929, care a clătinat temeliile capitalismului. Și, se pare că și acum această arie falsă e țipător de răspîndită, ca să ascundă gemetele de durere ale capitalismului. D. Lippman, care este tot ce poate fi mai onorabil din punct de vedere capitalist, se tînguie mereu pe tema supraproducției agrare americane care amenință să strîngă de gît economia S.U.A. și să aducă perturbări în întreg sistemul capitalist. El nu vorbește de „capitalism popular" ci, forțat de realitate, atrage atenția asupra funiei care se coboară ușor asupra lumii capitaliste: criza.

Așa dar, unde este prosperitatea, liniștea, calmul „capitalismului popular"? Capitalismul american continuă ca și pînă acum, cînd nu se numea „popular" sau „social", să se lupte cu criza și cu contradicțiile sale proprii, în ciuda aparenței și temporarei stabilizări. „Capitalismul popular", „social" sau „nou" este tot atît de absurd ca elefantul dansator pe sîrmă, sau gheața prăjită. Capitalismul e capitalism și indiferent de clichetele pe care și le atîrnă își urmează drumul evoluției istorice.

Este deci puțin probabil ca turneul „capitalismului popular american" să aibă succesul scontat de inițiatori.

AL. GIRNEAȚA

— *Scrie în ziar că la noi toți sînt bancheri*
— *Au dreptate. Și noi avem banca noastră.*

desen de A. LUCACI

Demnitate omenească

Urmare din pag. 3-a

tivă", — directoarea căminului de ucenici — „l-a luat de suflet". Cît era ziulica de mare, orfanul slugărea pe lîngă gospodăria „mamei adoptive". Vedea și de grădina de zarzavat, și de bucătărie și de cățeii căci „mama milostivă" iubea deopotrivă și orfanii și cățeii; dar mai mult cățeii. Vedeți dumneavoastră, cățelușii doamnei n-au fost pedepsiți niciodată, pe cîtă vreme orfanul a fost pedepsit de nenumărate ori. Din pricina unor cățeluși, Ion a mîncat o bătaie soră cu moartea. Ar fi fugit din casa acestei „cucoane milostive", dar fabrica, cu duduitul ei zgomotos, îl atrăgea. Nădăjduia că într-o bună zi o să pătrundă în atelierele ce ascundeau, ca într-un basm, nenumărate taine. Nădejdea aceasta s-a împlinit abia după 23 August, prin anul 1946, cînd Cordoș Ion a fost primit ucenic-strungar la atelierul central.

Ucenicia de ziarist și-a început-o în anul 1947, printr-o împrejurare destul de semnificativă. Directorul întreprinderii nu respecta contractul colectiv. Ucenicii umblau în zdrențe, istoviți, și nu izbuteau să-și dobîndească drepturile. Intr-o după amiază, Cordoș Ion și-a luat inima-n dinți și a năvălit în biroul directorului.

— Să ne dați haine, paltoane a început ucenicul să bată în masă. plin de demnitate — să ne dați drepturile ce ni se cuvin.

Directorul nu i-a dat îmbrăcăminte, în schimb l-a dat afară din birou. Ucenicul clocotea de mînie. „Cum, tocmai el, să fie dat afară?!... El, muncitor... „Ii venea să plîngă de ciudă. Tocmai în clipele acestea i-a ieșit în cale un tovarăș de la „Scînteia". (Ion Cordoș nu-l poate uita). După ce l-a ascultat, l-a sfătuit tovărășește: „Scrie, băiete, scrie pe hîrtie toată întîmplarea cu directorul și trimite-o la noi, la „Scînteia". Cordoș l-a ascultat. Prima lui corespondență luase calea tiparului. A urmat apoi corespondență după corespondență. Incepuse să îndrăgească această activitate, iar în anul 1950, pentru aptitudinile sale, a fost recrutat la o școală de corespondenți.

Astăzi Cordoș Ion este secretar de redacție la ziarul „Turda Nouă"; paralel cu munca sa de ziarist, el își desăvîrșește studiile.

Ultima dată, l-am văzut pe Cordoș Ion la cinematograful din localitate. Cu bucurie, ținea de mînă o fată drăguță de aceeași vîrstă cu el.

— E soția mea — a ținut el să-mi dea o ultimă explicație. M-am căsătorit nu de mult.

Și fața lui plăcută, păstra aceleași trăsături de copil îngîndurat.

★

Mă găsesc din nou la muzeul istoric al raionului Turda, în fața aceleiași vitrine. Privesc machetele celor două clădiri, simbolizînd drumul străbătut de poporul nostru în ultimii ani, și-mi spun: „Ce bine ar fi, dacă conducerea muzeului ar expune lîngă aceste machete graficul creșterii demnității omenești în societatea noastră socialistă pe care o făurim cu trudă și bucurie".

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Tel. 7.60.10. Secția scrisori, Tel. 7.66.91. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS — 3452 — 52